

ENTERNASYONAL KOMÜNİST PARTİSİ

Yayın Organı

Sayı: 14, Mart 2025

Partimizin ayırt edici özellikleri: Marx'tan Lenin'e, Üçüncü Enternasyonal'in ve İtalya Komünist Partisi'nin kuruluşuna, oradan İtalya Komünist Solu'nun Moskova'daki yozlaşmaya karşı mücadelesine, halk cephelerinin ve direniş örgütleri koalisyonlarının reddine ilerleyen hat; Kişisel siyaset ve seçim manevraları alanının dışında, işçi sınıfıyla temas halinde devrimci doktrini ve parti organını restore etmek için verilen çetin çaba.

İçindekiler

- Başpınarı Yakan Grev Ateşi s. 1
Yaşasın Sınıf Antimilitarizmi s. 2
BRICS: Kapitalizm ve Çok Kutuplu Dünya s. 2
Ukrayna Savaşının Yayılması ve Proletarya s. 7
Amerika'da CEO Suikastı s. 8
Türkiye'de Güncel Sendikal Mücadeleler s. 12
Latin Amerika'da Sınıf Mücadeleleri s. 16
Amazon Grevi s. 22
Starbucks Grevi s. 24
150. Uluslararası Parti Toplantısı s. 28
Burkina-Faso'nun Bağımsızlığı Sınıyor s. 29
Anarşizm Üzerine Üç Makale s. 32
8 Mart 2025: İşçi Sınıfıyla Birlikte - Ataerkine Karşı s. 39

Başpınarı Yakan Grev Ateşi

Geçtiğimiz ayda BIRTEK-SEN önderliğinde Antep'te bulunan Başpınar Organize Sanayi Bölgesinde, onlarca fabrikada asgari ücrete zam talebinde bulunan işçiler greve başladı.

Şubat ayının başlarında Yalçın Kardeşler Dokuma, Şireci Teksit, Çelikaşlan Tekstil, Ufuk Halı, Özkaplan Halı, Kaplanser Halı, Bulut Tekstil, Has Çuval, Grand Halı ve Sırma Halı'da başlayan grevler birkaç hafta içerisinde Başpınar OSB'sinin çoğuna yayıldı. Ufuk Halı işçileri, bir gün süren bir direnişin ardından yüzde 40 zam ile direnişe son verdi. Özkaplan Halı'da ki direniş

tamı tamına 2 saat içerisinde yüzde 45 zam gibi bir kazanımla sonuçlandı. Bu süre zarfında farklı fabrikalarda çalışan işçiler arasında mütiş bir dayanışma gerçekleşti; Yalçın Kardeşler ve Şireci işçileri, Çelikaşlan işçilerini ziyaretleri sırasında bütün burjuva sınıfını korkutacak o sözleri söyledi: "Bizi bölme çabaları oluyor, bu oyuna gelmeyelim". Elbette bütün baskı aygıtlarını elinde bulunduran burjuvazi, kimseyi şaşırtmayacak bir şekilde, Gaziantep'te eylem yasağı getirtti.

Bu yetmediği gibi BIRTEK-SEN genel başkanı Mehmet Türkmen'i de "Çalışma hürriyetinin ihlali", "Suç işlemeye tahrik" sebepleriyle tutukladı. "Çalışma hürriyetinin ihlali" mi? İhlal edilen çalışma "hürriyeti" değil, sizin işçileri sömürme "hürriyetiniz" dir! Teşvik edilen "suç" da işçiye geçimini sağlayacak maaşı talep etmesidir! Burada ne kapitalist ekonominin nasıl örgütlenmesi gerektiği hakkında dersler vereceğiz ne de bütün ülkelerdeki hukuk sanki burjuva hukuku değilmiş gibi yapmacık "hak", "adalet" vb. kavramlara sığınarak bir eleştiri yöneltceğiz. Zulüm, kapitalist ekonomi ve burjuva hukukunun olağan işleyişinin bir parçasıdır.

Bütün bu baskılara ve yasaklara rağmen, Has Çuval işçileri işten çıkarılan işçilerin geri alınması ve tazminatlar gibi kazanımlarla mücadeleyi bitirdi. Grand Halı ve Yalçın Kardeşler işçileri ise jandarma ve

polis baskılarına boyun eğmeden omuz omuza mücadele verdiler. Grand Halı işçileri zam elde ederek mücadeleyi bitirdiler; Yalçın Kardeşler'de ise grev sürüyor. Sendikal hareket yayılmaya halen devam etmekte. 4 Mart'ta Durkar Halı ve Sebat halı direnişe başladı. 6 Mart'ta ise Bellatex Halı işçileri işi bıraktı ve Eviza Halı, Durkar Halı ve Sebat Halı işçileri işten çıkarılmanın geri alınması veya zam gibi kazanımlarla mücadeleye son verdi. 7 Mart'ta ise Gür İplik ve Alka Polyester işçileri direnişe başladı.

Başpınar'daki direnişi, bu sanayi bölgesinin Türkiye sendikal hareketi için önemini tekrar göstermiştir. 2000'lerden itibaren Başpınar, önemli işçi mücadelelerine tanıklık etmiştir. Bu mücadelelerle ilgili okurlarımızı "Türkiye'de Sınıf Mücadelesinin Son Kırk Yılı: 1980'den 2020'ye Genel Bir Bakış" başlıklı çalışmamıza yönlendiriyoruz. Başpınar'da işçi sınıfı, tarih sahnesine çıktığı andan itibaren tekrar tekrar şunu anlamıştır ki "zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yoktur"; tutuklanan sendika lideri Mehmet Türkmen'in söylediği üzere, ne de olsa cezaevi fabrikadan çok da farklı değil.

Yaşasın Sınıf Anti-Militarizmi

Kapitalizm sermayenin sonsuz yeniden üretimidir; kapitalist üretimin amacı sermayenin kendisidir. Meta üretiminin herhangi bir doğal sınırın ötesinde, baş döndürücü bir hızla artması, insanlık için daha fazla refah yaratmaz, aksine tüm gezegendeki sosyal yaşamı tahrip eden bir dizi felakete yol açan aşırı üretim krizleri yaratır. Burjuva teorisyenleri tarafından on yıllardır inkar edilen ve hakiki Marksizm tarafından kaçınılmaz olduğuna inanılan bu tür krizlerin ilk kurbanı, işsizliğin, ücretlerin düşmesinin ve iş yükünün yoğunlaşmasının ağırlığını taşıyan işçi sınıfıdır.

Kapitalizm için savaş, dönemsel aşırı üretim krizlerinin zorunlu bir sonucudur. Bu nedenle kapitalist savaş kaçınılmazdır. Sadece modern dünya savaşlarının yol açtığı muazzam yıkımlar, kapitalizmin cehennem gibi bir yeniden inşa-birikim döngüsünü yeniden başlatmasına izin verir.

Çağımızın emperyalist dünya savaşları - her zaman "insani", "demokratik", "pasifist", "savunmacı", "terörle mücadele" perdelerinin arkasına gizlenmiş olsalar da - çeşitli kapitalizmler tarafından tükenmiş pazarları paylaşmak, kıtaları kendi aralarında bölüşmek için çok gereklidir. Bu nedenle kapitalizmin korunması için savaşlardır; hem ekonomik düzlemde hem de krizler sırasında işgücünün, üretim sisteminin onu istihdam etme kapasitesindeki azalmayı aşan kısmının ortadan kaldırılmasını sağladıkları ölçüde. Aslında bunlar, muazzam köle kıyımlarıdır. Ya savaş ya devrim, başka bir yol yoktur.

Savaşa karşı devrimci komünist tutum, barışın kapitalizmle uyumlu olduğu fikrini trajik bir yanılsama olarak kınamak ve yalnızca burjuva iktidarının devrilmesinin ve sermaye üzerine kurulu üretim ilişkilerinin yok edilmesinin insanlığı böylesine tekrarlayan bir trajediden kurtaracağını vurgulamaktır. Parti, Marx ve Lenin'in çizgisinde, devletler arasındaki savaşı sınıflar arasındaki savaşa dönüştürmeyi amaçlayan sınıf antimilitarizmi, cephelerde kardeşleşme, cephede ve cephe gerisinde devrimci bozgunculuk taktiklerini sahiplenmektedir.

BRICS: Kapitalizmin Yaralarını Çok Kutuplu Bir Dünya Sarmayacak

22-24 Ekim tarihleri arasında, dünyanın başlıca yükselen ekonomilerinin kısaltması olan BRICS ülkelerinin 16. Devlet Başkanları Zirvesi Rusya'nın Kazan kentinde gerçekleştirildi. Son katılımlardan sonra nüfusun yaklaşık yüzde 50'sini ve dünya GSYİH'sinin yüzde 35'inden fazlasını oluşturan bir

devletler grubundan bahsediyoruz. Dünya petrol üretiminin tahminen yüzde 42'sini kontrol ediyorlar. Küresel ticaretin yüzde 21,6'sını oluşturan 10,4 trilyon dolar ile 2023 yılı sonunda Avrupa Birliği'nden sonra ikinci sırada yer alacaklar.

Peki gerçekte nedirler ve neyi temsil ediyorlar? 2009'da ilk 4 kurucu devletin -Brezilya, Rusya, Hindistan ve Çin (BRICs)- bir araya gelmesiyle doğdular, bir yıl sonra Güney Afrika (BRICS) eklendi, daha sonra Mısır, Birleşik Arap Emirlikleri, Etiyopya, İran'ın eklenmesiyle 2024'ün başlarında BRICS+ olarak 10 ülkeye çıktılar, Kasım 2023'te Milei'nin seçilmesiyle Arjantin, yaklaşık 45 milyar dolar tutarındaki borcunun geri ödeme koşulları konusunda IMF ile müzakerelere devam ettiği için şimdilik projeden çekildi.

1 Ocak 2025 itibariyle, gezegenin en kalabalık dördüncü ülkesi Endonezya listeye katılırken, Belarus, Bolivya, Kazakistan, Küba, Malezya, Tayland, Uganda ve Özbekistan da "ortak üye" olarak katılıyor. Bu "ittifakın" genişlemesi, uluslararası işlemlerde doların yerini alacak bir para biriminin kullanılması ve IMF ve Dünya Bankası'na alternatif bir banka olan Yeni Kalkınma Bankası'nın (NDB) kurulması yoluyla, gerilemekte olan ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin ekonomisiyle rekabet edecek bir ekonomiyi desteklemeyi amaçlıyor gibi görünmektedir.

Strateji birkaç ana hedefte özetleniyor: üye ülkeler arasında daha fazla mali ve gümrük işbirliği, uluslararası finans sahnesinde daha fazla etki ve üye ülkelerin bankacılık sistemleri arasında işbirliği. Başta inşaat, altyapı ve enerji tedariki sektörleri olmak üzere gelişmekte olan ekonomilere kredi veren NDB, Temmuz 2014'te Brezilya'nın Fortaleza kentinde düzenlenen 6. Zirve'de oluşturuldu ve 2016 sonundan bu yana finansman sağlıyor. Kurucu beş ülkenin her biri eşit sermaye payına sahip olup, diğer üyeler Bangladeş, Birleşik Arap Emirlikleri, Mısır ve Uruguay'ın sermayeleriyle birlikte bu pay 50 milyar

dolara ulaşıyor. Hiçbir üyenin veto yetkisi yok. Halihazırda 30 milyar dolar olan varlıklar yüzlerce projeyi finanse ediyor. 2030 yılına kadar 350 milyar dolara ulaşılması hedeflenmektedir ve bu rakam 110 milyar doları yöneten IMF'yi ve 98 milyar dolarla Dünya Bankası'nı geride bırakacak.

Bu beklentinin gerçekleştiği, Goldman Sachs'ın 2075'e kadar küresel büyüme üzerine yaptığı ve BRICS+ ülkelerinin Batı'ya kıyasla keskin bir büyüme gösterdiğini ortaya koyan yeni bir çalışmayla da kanıtlanmıştır. Birliğin şu anki başkanı olan ve 2025 yılına kadar görevde kalacak Brezilya eski Devlet Başkanı Dilma Rousseff, "gelişmiş ülkelerin 87 trilyon dolarlık borç balonunun, gelişmekte olan ve daha yoksul ülkelerin kalkınmasının önünde ağır bir engel olduğunu" defalarca dile getirmiştir. Sorunun çözümü açıktır: "uluslararası piyasalarda faiz oranlarının artması ve gelişmekte olan ülke para birimlerinin aşırı değer kaybetmesi kısır bir borç döngüsünü beslemektedir. Döviz cinsinden borç ile yerel projelerden elde edilen gelir arasındaki uyumsuzluk, yatırım ve kalkınma üzerinde bir engel oluşturmaktadır."

Bu sorun NDB'nin finansmanının yüzde 30'unu yerel para birimlerinden sağlamasıyla aşılabilir. Bu, gelişmekte olan kapitalizmlerin etkisinin uluslararası pazarda hegemonik emperyalizmin aleyhine genişlemesine olanak tanıyacaktır; hem de piyasa kuralları dahilinde, kapitalizmin yasaları ve bunların yıkıcı sonuçlarıyla hiçbir şekilde yer değiştirmeden. Vladimir Putin başkanlığındaki Kazan zirvesine üye devletlerin yanı sıra 36 ülkeden bir grup aday-gözlemci de katıldı. Ekonomik ve mali konuların yanı sıra uluslararası arenadaki açık meselelerin de ele alındığı zirvenin sonuç bildirgesi 43 sayfada 134 maddede özetlendi. Xi Jinping, Narendra Modi ve Erdoğan (Türkiye katılmak için başvuran tek NATO ülkesi) Putin'le el sıkışmakta zorluk çekmeyerek Washington'dan gelen "Rusya'yı izole etme" emrinden

kendilerini soyutladılar. Macaristan ve Slovakya istisna olmak üzere AB tarafından pasif bir şekilde üstlenilen bu girişim, Rusya yerine Avrupa ekonomileri için bir felaket olduğunu kanıtladı; Almanya da artan emtia fiyatları nedeniyle durgunluk içindeydi ve doğal gaz tedarikçisi olarak kısmen Rusya'nın yerini alan ABD ekonomisinin lehine oldu.

Burjuva devletler arasındaki tüm ittifakların hayali olduğu ve anın değişken ihtiyaçları tarafından belirlendiği doğrulanmıştır. Bugün pek çok ülke, stratejik ağırlığı ve hammadde, enerji ve hatta silah tedarikçisi olması nedeniyle Rusya'dan kopma niyetinde değildir. BM Genel Sekreteri António Guterres'in katılımı, bu dünya soyguncu örgütünün siyasi çizgisindeki değişimin bir başka işaretiydi. Ukrayna konusunda da Çin ve Brezilya'nın Rusya ve Ukrayna'nın katılımıyla uluslararası bir konferans düzenlenmesi çağrısına destek verildi; bu çağrı Zelensky tarafından Ukrayna'nın toprak bütünlüğünün korunmasını içermediği gerekçesiyle daha önce reddedilmişti. Orta Doğu'da İsrail kınandı ve "Unifil personeline yönelik saldırıların durdurulması" suretiyle toprak bütünlüğünün "korunması" gereken Lübnan'daki savaşın uzatılmasından duyulan endişe dile getirildi.

Ukrayna'nın işgalinden sonra ve Gazze'deki katliamla birlikte uluslararası savaş krizi tırmanırken, Kazan zirvesi, kendisini giderek İkinci Dünya Savaşı sonrası uluslararası dengeye bir alternatif olarak sunan BRICS projesine daha da ivme kazandırdı. Ancak, barışa ve yükselen kapitalizmler için daha adil ve eşitlikçi bir "çok kutuplu" dünyaya dair yatıştırıcı ve uzlaştırıcı tonlara rağmen, Pekin ve Moskova'nın başını çektiği BRICS, asıl hedefleri olan ABD hegemonyasını değiştirmek için çabalamaktan kendini alamıyor.

Grup içerisinde, Rusya ve Çin ile her zaman aynı Batı karşıtı pozisyonlara sahip olmayan Hindistan ve Brezilya da yer alıyor. Çin ve Hindistan arasında, daha

dört yıl önce Himalaya sınırında çatışmalara yol açan ve her iki taraftan da çok sayıda kişinin ölümüne neden olan toprak anlaşmazlıklarından kaynaklanan tarihi ve stratejik bir rekabet var. Aynı zamanda iki ülke Hint Okyanusu'nda da stratejik rekabet içinde. Çin'in dünya fabrikasıyla rekabet etmek isteyen Delhi, ABD, Japonya ve Avustralya ile birlikte temel amacı Hint-Pasifik'te Pekin hegemonyasına karşı koymak olan stratejik bir ittifak olan Dörtlü'nün bir üyesi.

Olası genişleme yeni kritik meseleleri de beraberinde getirecektir. Suudi Arabistan'ın beklediği İran'ın katılımı, bölgesel kapitalizmlerin ve ötesinin vekil güçler kullandığı son Suriye uçurumundaki karşıt cephelelerin de gösterdiği gibi, kaçınılmaz olarak grup içinde giderek karmaşıklaşan Ortadoğu meseleleri üzerinde yeni gerilimlere yol açacaktır. Eğer burjuvazi için bu içinden çıkılmaz bir karmaşa ise, devrimci Marksizm için mesele basittir: kapitalizmdeki herhangi bir ittifak içerisinde burjuva devletler arasındaki rekabet onları kaçınılmaz olarak ticari ve askeri çatışmaya götürür. Sermaye piyasası ve rekabetin aynı kuralları Batı'da olduğu gibi Doğu'da da geçerlidir.

Avrupa da dünya pazarındaki rekabetle daha iyi başa çıkabilmek için kendi bankasını, düzenleyici ve gümrük birliğini oluşturdu, ancak bu her ulusun kendi çıkarlarını savunmasını engellemedi. Tek tek burjuvaziler arasındaki rekabet ortadan kaldırılamaz ve insanlık için asla kalıcı barışa izin veremez. Ekonomik kriz altında rekabet artık barışçıl olamaz. Batı'da olduğu gibi Doğu'da da, Güney'de olduğu gibi Kuzey'de de, yaşlı ya da genç kapitalizmlerde sömürsü acımasızca devam eden işçi sınıfını ücretli kölelikten kurtarmak çok daha az mümkün olacaktır. Çin ve Hindistan, Brezilya ve Rusya gibi daha gelişmiş BRICS+ ülkelerinde, tıpkı Avrupa ya da ABD'de olduğu gibi toplumsal farklılıklar değişmeden kalmakta ve işçilerden "ülkenin iyiliği" için büyük fedakârlıklar yapmaları istenmektedir. Yarın kapitalizmin olgunlaştırmakta olduğu genel savaşta kendilerini feda

etmeye çağrılacaklar.

Kapitalizmin yaralarını saracak olan, işçileri kandırmak için tasarlanmış bir başka masal olan çok kutuplu bir dünya değil, Batılı ve BRICS+ işçilerinin önce kendi ekonomik talepleri için, daha sonra da komünist diktatörlük devletinin kurulması için giderek genişleyen ve birleşen sınıf mücadelesi olacaktır.

Ukrayna Savaşının Yayılmasını Sadece Proletarya Durdurabilir

Cephedeki Durum

Son haftalarda Rus birlikleri hem Donetsk'in güney cephesinde hem de Ukraynalılar tarafından işgal edilen toprakların %60'ının Rusların eline geçtiği görülen Rus bölgesi Kursk'ta yavaş ilerleyişlerini sürdürdü. Güney cephesinde, Moskova Silahlı Kuvvetleri yavaş da olsa neredeyse tüm hat boyunca ilerliyor. Donetsk bölgesi, yıllar içinde inşa edilen güçlü savunmalara karşı yavaş yavaş metre metre fethediliyor.

Ukrayna'nın kalelerinden biri olan Pokrovsk'ta durum savunmacılar için giderek daha ciddi bir hal alıyor. Rus raporlarına göre, Donetsk'e ilerleyişte önemli bir kavşak noktası olan, karayolları ve demiryollarının keşiştiği şehir, şiddetli çatışmaların ortasında üç taraftan kuşatılmış durumda. Asker eksikliği ve Rus insansız hava araçlarının ikmal yollarına yönelik saldırıları savunmacılar için zorluklara neden oluyor. Pokrovsk'un ele geçirilmesi Donetsk bölgesinin tamamen fethi yolunda önemli bir adım olacaktır.

Ancak Moskova'nın stratejisi toprak ele geçirmekten ziyade düşmanın askeri kabiliyetlerinin çöküşünü provoke etmeyi amaçlıyor gibi görünüyor; Ukrayna birlikleri, Rusların çok daha iyi donanımına sahip olduğu her iki uzmanlık alanı olan uçak veya topçu tarafından vurulabilecekleri yerlerde yığınak yapmaya zorlanıyor.

Bu durum son günlerde Ukrayna askeri istihbaratının (GUR) başkanı General Kyrylo Budanov tarafından da itiraf edildi: "yaza kadar ciddi müzakereler başlatılmazsa, Ukrayna'nın varlığı için çok tehlikeli süreçler başlayabilir". Ukrainska Pravda'ya göre Budanov'un sözleri, kapalı kapılar ardında yapılan bir toplantıda söylenmiş olmasına rağmen basına sızdırıldı ve Ukrayna hükümeti içinde savaşın "zafere kadar" sürdürülmesi konusunda görüş birliği olmadığını teyit etti.

Rusya'nın Tutumu

Ancak Rusya hızlı bir ateşkes varmakla ilgilenmiyor gibi görünüyor. Ukrayna silahlı kuvvetleri, on binlerce firar, askeri malzeme konusundaki belirsizlik, mühimmat eksikliği ve hava kuvvetlerinin azalması nedeniyle zayıflamış durumda. Dahası, Moskova on binlerce ölümü ve savaşın proletaryasına verdiği ekonomik zararı haklı çıkarmak zorunda.

Şu anda Rus Silahlı Kuvvetleri askere alma sorunlarını aşmış görünüyor ve silah ve mühimmat temininde de ciddi sorunlar yaşamıyor. Bu nedenle, Eylül 2022'de ilhak edilen ve şu anda neredeyse tamamen işgal altında olan Lugansk, Donetsk, Zaporijya ve Herson bölgelerinin tamamını ele geçirmeyi ve Ukrayna'dan geriye kalanları askerden arındırmayı ve NATO dışında kalmasını sağlamayı hedefliyorlar.

Çin ile dostluğunu ilan ettikten ve Moskova'ya mühimmat ve hatta asker sağlayan Kuzey Kore'den yardım aldıktan sonra, İran ile yapılan son stratejik anlaşma, iki imzacıdan birinin saldırıya uğraması durumunda diğerinin müdahale etmek zorunda kalacağını öngörece kadar ileri gitmese de Rusya'nın konumunu güçlendirdi.

Amerika Birleşik Devletleri

Trump seçim kampanyası sırasında iki savaşı tarafları bir gün içinde barışa zorlayacağına söz vermişti. Şimdi birkaç ayını aldı, belli ki Trump bile her şeye muktedir değil. Diğer şeylerin yanı sıra, yeni Amerikan hükümeti içinde nasıl ilerleneceğine dair tek bir vizyon yok gibi görünüyor. Trump, Moskova'yı Ukrayna'ya yapılan yardımları önemli ölçüde arttırmakla tehdit edeceğini söyleyerek, izolasyonizmiyle ve Kiev'i kendi kaderine terk etmesiyle çelişmişti. Ancak bu arada savaşımaya devam ediyorlar. Financial Times'ın yeni Ulusal Güvenlik Danışmanı Mike Waltz'la yaptığı bir söyleşiye göre Waltz, yönetimin Ukrayna'dan zorunlu askerlik yaşını 18'e indirmesini isteyeceğini söylüyor. Dolayısıyla ABD'li kapitalistler, Ukrayna burjuvazisi için birkaç metre daha fazla toprak elde etmek amacıyla, gençler de dahil olmak üzere "son Ukraynalı" ölene kadar savaşı sürdürmeye karar verebilirler.

Ancak Trump şimdilik (felaket halindeki Amerikan maliyesinin yararına) Ukrayna'ya ekonomik yardımcı askıya aldı ve Putin'i savaşı askıya almaya davet etmekle, yaptırımları arttırmakla ve gümrük vergileri uygulamakla tehdit etmekle yetindi. Ancak Rusya ile ABD arasındaki ticaretin asgari düzeyde olduğu düşünüldüğünde bunların çok az etkisi olacaktır. Putin yine de Trump ile görüşmeye istekli olduğunu söyledi.

Avrupa Birliği'nin (Var Olmayan) Pozisyonu

Burjuva Avrupa Birliği ve NATO liderleri, şu anda Rusya tarafından işgal edilen toprakların yeniden fethi ile Kiev'e "zafere kadar" yardım etme kararlarında ısrar ediyorlar. Hatta ABD bunu yapmayı bıraksa bile Ukrayna'yı desteklemeye devam etme niyetindedir. Avrupa Savunma Ajansı'nın yıllık konferansında konuşan AB Dış Politika Yüksek Temsilcisi Estonyalı Kaja Kallas, Avrupa'da savunma harcamalarının artırılması gerektiğini bir kez daha vurguladı. "Savaşı önlemek için daha fazla harcama yapmalıyız, ancak

savaşı hazırlanmak için de daha fazla harcama yapmalıyız" diyen üst düzey yetkili, "savunmamıza yetersiz yatırım yapmaya devam ettiğimiz sürece Moskova varoluşsal bir tehdit olmaya devam edecektir" dedi. Gün geçmiyor ki Avrupalı kapitalistlerin siyasi ve askeri temsilcileri, "bizim" kıtamızı kurtarmanın tek yolunun, Kremlin'in yaklaşan silahlı tehdidinden korumak için askeri-endüstriyel sektörü güçlendirmek, harcamaları ve işe alımları ciddi bir şekilde arttırmak olduğunu açıkça ilan etmesin.

Bu yolda milyonlarca insanın seferber edilmesi gerekecektir çünkü sadece birkaç on bin uzmandan oluşan profesyonel ordular, hazırlanmakta olan savaşla mücadele etmek için yeterli olmayacaktır. Ölmekte olan kapitalizm için korkunç fırtına atılacak milyonlarca proletere ihtiyaç duyulacaktır. Aslında birçok ülke şimdiden zorunlu askerlik hizmetini yeniden uygulamaya koymaya hazırlanıyor. Avrupa Birliği'ni yöneten savaş çığırtkanları "Eğer bir şey yapmazsak Rusya bize saldırabilir" diye haykırıyorlar. Bu şekilde kapitalistlerin silah endüstrilerinin karlarını artırma isteklerini maskeliyorlar. Bu, halihazırda Avrupa'daki NATO ülkelerine silahların %70'ini sağlayan ABD için de büyük bir avantaj olacaktır.

Aslında tüm burjuvazi, Atlantik İttifakı'na üye ülkelerin askeri harcamalarını GSYİH'nin %5'ine, yani mevcut miktarın iki katına çıkarması gerektiği konusunda prensipte hemfikir. Dahası, Moskova'nın hırslarının Ukrayna'nın ötesine uzandığı teorisi mevcut gerçekliğe uymuyor çünkü Rusya siyasi, ekonomik ve demografik nedenlerle herhangi bir Avrupa veya NATO ülkesine saldıracak durumda değil. Moskova, Ukrayna'ya saldırısını NATO'nun Batı sınırlarındaki saldırganlığına bir yanıt olarak açıkladı. Ancak Rus emperyalizmi, dış politikasının üç temel gerekliliğinin ötesine geçmeyi bekleyemez: Moskova'nın eski Sovyet bölgesindeki önceliği; Rusya'nın rehber ülke olduğu eski Sovyet cumhuriyetleri arasında daha yakın bir entegrasyon arayışı; NATO'nun genişlemesine

muhalefet ve daha genel olarak transatlantik kurumları ve ABD liderliğindeki mevcut uluslararası düzeni zayıflatma çabası.

Avrupa Devletleri: Gerçek Kaybedenler

Avrupa devletleri, savaş çığırkanlıklarına ve savaşın sonuçlarına en çok maruz kalan ülkeler olmalarına rağmen, herhangi bir barış müzakeresinin dışında kalma riskiyle karşı karşıyalar çünkü ABD Başkanı, önceden tahmin edildiği gibi, onlardan kurtulmaya ve doğrudan Putin'le muhatap olmaya hazır, konu kendilerini doğrudan ilgilendirse bile onlara söz hakkı vermiyor.

Rusya'ya yönelik yaptırımlar ve özellikle de Rusya'dan Avrupa ülkelerine ucuz gaz ve petrol akışını kesme kararı, Avrupa'nın en sanayileşmiş ülkeleri olan Almanya ve İtalya'yı şimdiden dize getirmiş durumda. Başta ABD olmak üzere diğer tedarikçilerden çok daha yüksek, hatta üç kat daha yüksek fiyatlarla gaz satın almak zorunda kalıyorlar. Rus ekonomisi ise yaptırımlara rağmen gazını ihraç etmeye devam ettiği ve dünya pazarında başka alıcılar bulunduğu için çok kötü etkilenmedi.

Dahası, Rusya'ya yönelik tutum konusunda, farklı ve hatta birbiriyle çelişen politikalar izleyen 27 AB üyesi ülke arasında ortak bir tutum yok.

Fransa her zaman Batı'nın askeri müdahalesi yönünde sert bir tavır sergilemiş, hatta son zamanlarda Atlantik İttifakı'nın çatışmaya doğrudan müdahil olması çağrısında bulunmuş ve SCALP seyir füzelerinin Rus topraklarını vurmak için kullanılmasına yönelik kısıtlamaları kaldırmıştır. Polonya çatışmaya doğrudan müdahil olma arzusunu defalarca dile getirdi ve birkaç yıldır hem ABD'den hem de Güney Kore'den önemli alımlar yaparak cesur bir yeniden silahlanma programı yürütüyor. Önümüzdeki yıl yıllık bütçesinin %4.7'sini savunmaya ayırmayı planlıyor ki bu da NATO'nun

talepleriyle aşağı yukarı aynı doğrultuda.

Şimdi istifa etmiş olan Alman hükümeti, Kiev'e önemli miktarda askeri yardım göndererek ancak uzun menzilli Taurus füzelerinin Rus topraklarında kullanılmasını engelleyerek "merkezci" bir pozisyon almıştır. Bununla birlikte, karmaşık ve pahalı bir yeniden silahlanma planı taahhüt etmiştir. İtalya ise her zaman Ukrayna'ya asker gönderilmesine kesinlikle karşı olduğunu beyan etmiş, ancak askeri sanayisini güçlendirip savunma harcamalarını arttırırken Kiev'e silah ve yardım göndermeye devam etmiştir.

Birleşik Krallık her zaman Rusya'ya karşı doğrudan çatışma ve seyir füzelerinin kullanılması yönünde baskı yapmıştır. Yeni İşçi Partisi hükümeti, bir önceki muhafazakar hükümetle mükemmel bir devamlılık içinde, kısa süre önce Ukrayna hükümetiyle ülkede askeri üsler kurma olasılığını da içeren bir "yüz yıllık işbirliği" anlaşması imzaladı. Ancak aynı askeri çevreler Majestelerinin Silahlı Kuvvetlerinin hiç bu kadar zayıf olmadığına dikkat çekiyor. Telegraph şöyle yazıyor: "İngiliz birliklerinin Ukrayna'da konuşlandırılması, silahlı kuvvetlerin savaş gücü olarak güvenilirliğinin sorgulanmasına neden olan kesintilerin yaşandığı bir döneme denk geliyor (...). Mayıs ayında ordudaki asker sayısı Napolyon döneminden bu yana ilk kez 73.000'in altına düştü". Aslında son yıllarda personel bulma ve elde tutma konusundaki zorluklar giderek daha belirgin hale geldi. Doğal olarak bu güç oyunlarında, doğrudan etkilenen Ukrayna devletinin hiçbir rolü yok. Tamamen Washington'daki "koruyucularına" bağlı. Trump Zelensky'ye "dilenci" dedi.

Savaş Devam Ediyor

Bu nedenle, barış olasılığı hakkındaki üstü kapalı konuşmalara rağmen, yaklaşmakta olan bu savaşın uzun bir süre daha uzamasıdır. Bu savaş yıllarında trajik bir şekilde sınınan, yozlaşmış ve savaş kışkırtıcısı

hükümetlerin demir topuğuna maruz kalan Ukrayna ve Rusya işçi sınıfı, proleter kanı için yeni taleplere karşı isyan edecek ve tek mümkün barış olan kendi barışını devletlere dayatacak, Rusya proletaryasının Ekim 1917'de yaptığı gibi ülkelerindeki sermaye rejimini yıkacaktır. Yalnızca komünizm için savaşıyan proletarya, yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda sosyal ve ideolojik olarak da tam bir kriz içindeki kapitalist rejimin tüm insanlığı içine soktuğu kalıcı savaş durumuna, sefalet ve açlığa, belirsizliğe ve yarın korkusuna son verebilecektir.

CEO Suikastı Amerikan Toplumsal "Barışını" Dehşete Düşürdü

Soğuk bir Aralık sabahı, Manhattan merkezdeki bir yatırımcı konferansının dışında, kurumsal Amerika'nın rutin düzeni silah sesiyle paramparça oldu.

UnitedHealthcare'in CEO'su Brian Thompson döner kapılardan buz gibi havaya adımını attığında kapüşonlu bir suikastçı tarafından karşılandı ve bir anda hayatına son verildi. Birkaç saat içinde haber ağlarına düşen kamera görüntüleri, gizlenmiş figürü kiralık bir şehir bisikletine binerken ve şehrin uçsuz bucaksız arazisinde gözden kaybolurken yakaladı.

Suikastçıya karşı kamuoyunda oluşan sempati dalgası, sağlık hizmetlerini kapitalist birikimin bir aracı haline getiren sisteme karşı derin bir hoşnutsuzluğu ortaya çıkardı. İnsanların çektiği acıların metalaştırılması üzerine kurulu olan bu endüstri, şiddetlendirdiği hastalıklardan kâr elde etmekte ve milyonları mali yıkıma ya da erken ölüme mahkum etmektedir. Tıbbi borçların iflasın önde gelen nedeni olduğu ve sağlık sigortası eksikliğinin her yıl on binlerce insanın hayatına mal olduğu bir ülkede, bu eylem pek çok kişi tarafından anlamsız bir şiddet olarak değil, hayatta kalmaktan ziyade kâra öncelik veren bir toplumun yüzeyinin altında kaynayan öfkenin patlayıcı bir ifadesi olarak görüldü.

Suikast, sağlık hizmetleri devi ve onun simgelediği sistem üzerinde ani ve yoğun bir gündem yarattı: insanların acılarından sermaye elde etmek için tasarlanmış bir sistem. Amerika Birleşik Devletleri'nin dördüncü büyük şirketi olan UnitedHealthcare, doğumdan ölüme kadar milyonlarca kişinin sağlık hizmetlerini denetliyor ve her aşamada kâr ediyor. Son zamanlarda ortaya çıkan ifşaatlar, şirketin açıkça talepleri reddetmek, doktorların kararlarını geçersiz kılmak ve hastaları kritik bakımdan yoksun bırakmak için tasarlanmış yapay zeka sistemleri kullandığını ortaya çıkardı. Hata oranı %90'a varan böyle bir sistem, yaşlı hastaların tedavilerini reddetmek için kullanıldı ve bu kararlar genellikle zamansız ölümlerle sonuçlandı. Kapitalist sistem kâr elde etmek için teknolojik gelişmeleri silah olarak kullanmakta ve yenilikleri özgürleştirmek yerine baskı araçlarına dönüştürmektedir. Yapay zekanın bu kullanımı, toplumu ilerletmek bir yana, kapitalizm altında teknolojinin yalnızca sermayenin çıkarlarını nasıl ilerlettiğini, en savunmasız olanların sömürülmesini nasıl derinleştirdiğini ve yaşamı nasıl soğuk kar ve zarar hesaplarına indirgediğini ortaya koymaktadır.

Suikast, şiddetle yoğrulmuş bir toplumda ortaya çıktı. Kitleli silahlı saldırıların ve sosyal refahın her gün erozyona uğramasının rutin hale geldiği Amerika'da, egemen sınıfın bu tekil eylem karşısında duyduğu öfke, derin ikiyüzlülüğünü ortaya koymaktadır. Sağlık hizmetinin bedelini karşılamayı reddetmek ve acı yaratmak üzere tasarlanmış bir sağlık sisteminden kâr eden aynı burjuvazi, şimdi şiddet kendilerine yöneldiğinde korku içinde kaldı. Rastgele bir olay olmaktan çok uzak olan bu an, özelleştirmenin, bölünmenin ve militarizasyonun proletaryayı parçalamak için kasıtlı olarak kullanıldığı - ancak şimdi artan hoşnutsuzluk karşısında bocalayan - kapitalist bir sistemin çökmekte olan temelini gözler önüne sermektedir.

Burjuvazi ve propagandacıları, ilk başta "cinayet hiçbir koşulda kabul edilemez" diye ahlak dersi verirken, şimdi kınadıklarını iddia ettikleri şiddeti bir intikam aracı olarak kullanarak, suikastçı olduğu iddia edilen kişiye karşı mahkemede idam cezası isteyerek apaçık ikiyüzlülüklerini ortaya koyuyorlar. Bunun nedeni, egemen sınıfın yukarı doğru şiddeti uygarlığa yönelik bir tehdit olarak çerçevelerken, işçilere yönelik sistematik şiddeti ekonomik düzen için gerekli diye normalleştirmesidir. Burjuvazi, mülkiyet ve ayrıcalık savunusunu ahlaki öfkeyle gizleyerek sistemik acılara karşı kayıtsızlığını maskeleymektedir.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, Müttefik güçler sınıf karşıtlıklarını bastırmak ve devrimci ayaklanmaları önlemek için kararlı bir şekilde harekete geçti. Evrensel sağlık hizmetleri ve sosyal programlar da dahil olmak üzere refah devletlerinin inşası bir fedakarlık eylemi değil, proletaryayı pasifize etmek ve huzursuzluğun eşliğindeki toplumları istikrara kavuşturmak için hesaplanmış bir stratejiydi. Sendikalar devletle işbirliği yapmak için görevlerini yavaş yavaş terk ederken, bu önlemler Avrupa işçi sınıfını kapitalist yönetim mekanizmalarına entegre etmeye çalıştı. Bir zamanlar sınıf mücadelesinin araçları olan işçi örgütleri, ekonomik taleplerin yalnızca kapitalist ilişkilerin sınırları içinde ele alınmasını sağlayacak şekilde ehlileştirildi ve toplumsal barışın araçları olarak yeniden tasarlandı. Bu şekilde, proleter mücadeleler mevcut düzeni güvence altına almak ve sürdürmek için tasarlanmış reformlara dönüştürüldü.

ABD'de Sağlık Hizmetleri

Ancak Atlantik ötesinde Amerika Birleşik Devletleri farklı bir rota çizdi. Avrupa'dan farklı olarak Amerika, dünyanın üretici gücünün yarısından fazlasının merkezlendiği birincil küresel emperyalist gücün merkezi olarak, savaş sonrası yükselişinin bir meyvesi olarak Amerikan orta sınıfını yüksek ücretli işlerle dolduran büyük bir işçi aristokrasisi yaratmak için

öncelikle kendi üretim fazlasına güvenebilirdi. Bu nedenle, ABD'de Avrupa ve SSCB tarzı sağlık sigortasının kurulmasına hiçbir zaman ihtiyaç duyulmamış, bunun yerine çalışma barışını sağlamak için daha önce sayılanlar gibi başka yöntemler kullanılmış, işçiler herhangi bir sağlık sigortasına sahip olabilmek için işlerine bağlı olmaya zorlanmış, aksi takdirde tıbbi finanse etmek için gerekli olacak vergilendirme sistemi kurulmamıştır.

Amerika Birleşik Devletleri de FDR'nin "New Deal" ve LBJ'nin refah ve konut programları örneklerinde kendi refah modeline sahipti, bunlar çalışma barışını artırma rolünü oynadı, ancak Amerikan kapitalist sınıfı tam tıbbi programlara ulaşmayı hedeflemedi. "Herkes için Medicare" ise doktor ziyaretleri, hastaneler, reçeteler, dişçilik ve daha fazlası için herkesi kapsayan, ekstra fatura olmadan devlet tarafından işletilen bir sağlık planı oluşturabileceği şeklinde tanımlanan çağdaş bir reform yasasıdır - özel sigorta değil vergilerle ödenir, inkar veya ağlar olmadan herkes için bakım sağlar. Sermayenin solunun Herkes için Medicare gibi programlar aracılığıyla böyle bir reformu gerçekleştirebileceğine dair umutları, kapitalist solun önerilerinin ekonomik anlamsızlığını garanti altına alan kar oranlarının düştüğü bir dönemde başarısızlığa mahkumdu.

Tıbbi refah programının bir diğer sınırlı genişlemesi de "Obamacare" olarak da bilinen Affordable Care Act (ACA) olmuştur. Bu tasarının kabul edilmesinden bu yana sigortasızların sayısı azaldı ancak Obamacare'e tabi olanların taleplerinin %18'i hala reddediliyordu ve ACA'ya dayalı bazı planlar taleplerin %80'ine kadarını reddediyordu. Aynı zamanda, ACA'nın on yıl önce yürürlüğe girmesinden bu yana, programın bir parçası olsunlar ya da olmasınlar, sigortacılar 371 milyar dolar kar elde etti. UnitedHealth Group tek başına bu kar rakamlarının %40'ını elde etti ve taleplerin neredeyse üçte birini reddetti ki bu sektör için en yüksek ret oranıdır. Vergi destekli ACA sübvansiyonları,

zorunluluklar ve konsolidasyon sonucunda sigortasızların sayısı azaldığından beri gelirler arttı, aynı zamanda 2014'ten bu yana %52 artan prim fiyatları, çalışan ve orta sınıf aileler için yıllık 26.000 \$'a ulaşırken, en iyi sigortacıların CEO ücretleri 2023'te 75 milyon \$'a ulaştı.

Daha fazla vakada kapsamı reddetme eğiliminin bir parçası olarak, UnitedHealthcare ve Humana gibi sağlık sigortacıları, sık sık hata yaptıkları bildirilen yaşlı hastaların taleplerini reddetmek için nH Predict gibi yapay zeka araçlarını kullanıyor. Bu yüksek hata oranları olsun ya da olmasın, amaçları, diğer şeylerin yanı sıra, gerekli bakım sürelerini tahmin etmek için hasta verilerini analiz etmektir; bu, örneğin hastanın iyileşmek için zamana ihtiyacı varsa, bakımın reddedilebileceği birçok yoldan biridir; bu, kapsamın erken sonlandırılmasına yol açabilir ve hastalar için tıbbi borçla sonuçlanabilir veya daha da kötüsü bir prosedürün yapılmamasına ve hatta yaşam kaybına neden olabilir.

ABD özel sağlık sistemi, teknik nedenlerle reddedilebilecek prosedürler için esasen bir haraç rantı uygulayarak insanların acılarından bir başka kâr fırsatı olarak faydalanırken, aynı zamanda ilaç şirketlerinin ve "bakım sağlayıcıların" önemli ve bazen hayat kurtarıcı prosedürler ve ilaçların fiyatlarını yükseltmesine izin vererek birçok çalışanın hizmet almamasına, borç biriktirmesine, bakım istememesine veya daha büyük ölümlere maruz kalmasına neden olmaktadır. Hastaneler, sigorta şirketleri ve ilaç devleri tekeli kapı bekçileri olarak çalışmakta, kendi bürokratik kurallarına göre istedikleri zaman işçileri sağlık hizmetlerinden mahrum bırakırken bir yandan da onlardan servet elde etmektedir. İşverene bağlı sağlık yardımları bağımlılığı daha da güçlendirmekte, hayatta kalmayı emeğe bağlamakta ve patronla mücadele etmek için örgütlenme kaygısını artırmaktadır. Sağlık yardımları, işverenlere bağımlılığı teşvik eden ve kapsamın kaybedilmemesi için örgütlenme yoluyla risk

alma davranışını caydıran işçi kontrol araçları haline gelmiştir.

Burjuva Adaleti ve Kana Bulanmış Kârlar

Sermayenin her iki kanadının da tıbbi sorunla başarılı bir şekilde başa çıkma konusundaki isteksizliği ve yetersizliği aşikârdır ve bu arka planda Luigi Mangione'nin eylemleri burjuva basını tarafından aşağılık olarak kınanmakta, onu halkın gözünde küçük düşürme çabası gösterilmektedir. Bu kınama, çoğunluğu işçi olan sosyal medya platformu kullanıcı kitleleri arasındaki muazzam popüleritesini gösteren beğeniler ve onaylar gibi sosyal medya ölçütleri tarafından kanıtlanan yaygın popüleritesinin üstü kapalı bir şekilde kabul edilmesiyle birlikte gerçekleşmektedir.

Luigi Mangione oldukça varlıklı bir işletme sahibi aileden geliyor; küçük burjuvazinin bir üyesi olan Mangione, sigorta kapsamına alınmama deneyiminden yola çıkarak, sigorta rantı içindeki en haraççı işletmelerden birinin önde gelenlerine karşı bir terör eylemini üstlenmeyi seçti. Zenginliğine ve ayrıcalığına rağmen sigorta kapsamından mahrum bırakılması onu ilişkilendirilebilir kılıyor çünkü yaşadığı deneyim, bunu doğrudan deneyimlemiş ya da ikinci elden görmüş pek çok işçi ve orta sınıf insanla paylaştığı bir deneyim. Bu ilişkilendirilebilirlik, kapitalist "adalet" sisteminin önlenebilir tıbbi felaketlerden muzdarip olanlara adalet getirmekten o kadar aciz olduğu gerçeğiyle birleştiğinde, bu tür aşırılık yanlısı doğrudan eylemlere yol açması, onu sempatik bir figür haline getirirken, burjuva basını ve sınıfınının algısal gerçeklikten ne kadar koptuğunu da gösteriyor. Kapitalist "adalet", Engels'in deyiimiyle çok daha büyük bir suç olan "toplumsal cinayet" ile başa çıkabilecek kapasitede olmasa da Mangione'nin eylemi resmen suç da olsa çok az kişi bu eylemde büyük bir kusur bulmaktadır.

Duruşmasını çevreleyen medya gösterisi, olayı absürd bir gösteriye dönüştürüyor; aşırı polis varlığı, burjuva anlamında ölçülü bir "adalet" uygulamasından çok, başkalarına teatral bir uyarı olarak sanığı adliyeye götürüp getiriyor. Hem kapitalist solun hem de sağın bu meseleyle başa çıkma konusundaki acizliği ve bilinçli manevraları karşısında, bilinçsiz ve yarı bilinçli işçiler, burjuva egemenliği onları başarısızlığa uğrattığı için masada başka hangi seçeneklerin olduğunu düşünmek zorunda kalıyorlar.

Eğer dayanılmaz sırt ağırları ve hak taleplerinin reddi, sağlıklı ve hatta varlıklı bir insanı sermayenin bir liderine karşı terörizm yapmaya itebiliyorsa, o zaman daha az şanslı, daha az bireyci ve kaderci ve daha sınıf bilinçli bir bireyi de UnitedHealthcare'in CEO'sunu üreten aynı köhnemiş kapitalist sistemin devrilmesinin bir başlangıcı olarak propaganda çalışması, taktiklerini ve doktrinini militan sendikal mücadelenin aktarım bandı aracılığıyla aktarmada doğrudan eylem vb. yoluyla Enternasyonal Komünist Partisi'nde proleter devrim için örgütlenmeye itebilir. Karşı devrimin bastırılması için bir sonraki Kızıl Terörün gerekli olduğu zaman da gelecektir, ancak şu aşamada bundan bahsetmek için henüz çok erken.

Kapitalist yargı sistemi muhtemelen onun gibi birini ibret olsun diye cezalandırmaya çalışacak olsa da, bu tür umutsuz ve trajik bireysel eylemlerin, hüküm süren toplumsal krizin ellerinde çekilen acıların bir başka ifadesinden başka bir şey olmadığını, ancak kendi başlarına güç dengesini değiştirmek için çok az şey yaptıklarını, bunun yerine kitleleri, bireysel hizmetkarları her zaman onun emrini yerine getiren değiştirilebilir dişliler olan devasa düşmanımız sermayeyi zorlamak için gerekli olan kolektif ve uyumlu eylemden uzaklaştırdığını açıkça belirtmeliyiz.

Terörizmin Sahte Işığı

Lenin yoldaş 1902 tarihli "Devrimci Maceracılık" adlı makalesinde, Troçki yoldaş da 1920 tarihli "Terörizm ve Komünizm" adlı makalesinde bu konuyu ele almıştır. Lenin, Sosyalist-Devrimcilerin kitlesel mücadeleye ilham vermek için bireylerin münferit şiddet eylemlerine dayanan "heyecan verici terörizm" fikrini eleştirdi çünkü bu tür eylemler yalnızca kısa süreli sansasyonlar yaratır, ilgisizliğe ve gelecekteki "kahramanlara" pasif bir şekilde güvenmeye yol açar. Sosyalist-Devrimciler, diğer şeylerin yanı sıra, "büyük iş" olarak gördükleri heyecan verici terör eylemlerini teşvik eden ve bunu "küçük iş" olarak reddettikleri sendikal çalışma, kitlesel örgütlenme gösterileri yerine önceleyen, kötü örgütlenmiş ve teorik olarak zayıf, çoğunlukla küçük burjuva bir partiydi. Lenin doğru bir şekilde bunun sağlam ilkelerden yoksunluktan doğan bir siyasi maceracılık biçimi olduğunu belirtti.

Troçki ise bireyci terörizmi yalıtılmış ve tarihsel olarak amaçsız, Kızıl Terörü ise iktidarı sağlamlaştırmak, direnişin kalan burjuva unsurlarını ortadan kaldırmak, amaçsız rastgele şiddet eylemlerine ya da Çar ve beyazların eşgüdümlü şiddetine, gözden düşen bir sınıfın sınıf şiddetine karşı etkili bir şekilde ölümlerini hızlandırmak için yükselen muzaffer proletaryanın güçlü bir sistematik aracı olarak gördü.

CEO'ları değiştirmek kolaydır ama onları doğuran sistem bireysel terör eylemleriyle değiştirilemez. Sadece egemen kapitalist sınıfla devrimci savaşa yol açacak gerçek bir proleter ayaklanma, üstelik uluslararası ölçekte (en gelişmiş kapitalist ülkelerin birçoğunu kapsayacak şekilde), bu üretim tarzını ve bozuk sistemi nihayet sona erdirebilecektir. Bu türden münferit terör eylemleri işçi sınıfının hayal gücünü birkaç gün ya da hafta için yakalayabilir, ancak kapitalizmi asla yok edemezler, bu nedenle enerjimizi tam olarak nerede ve nasıl yetersiz kaldığını açıklığa kavuşturduğumuzda bu tür propagandayı teşvik

etmemiz imkansızlaşacaktır.

İşçi sınıfının ve hatta orta sınıfların sağlık sisteminin yetersizliklerine duydukları öfke göz ardı edilmemelidir, ancak bu sosyal katmanların her birinin motivasyonlarını da ayırt etmeliyiz. İşçi sınıfı, ücretli sosyal yardım alabilmek ya da gelir düzeylerine göre piyasa fiyatlarından bu sigortayı satın almaya yetecek kadar ücret alabilmek için bile işyerinde mücadele etmek zorunda kalmaktadır. İşçi aristokratları ve küçük işletme sahipleri ise kendilerini giderek daha azını kapsayan bir sigorta için giderek daha yüksek fiyatlar öderken buluyorlar ve sağlık hizmetlerinin "herkes için" bir versiyonunun geçmesi halinde muhtemelen vergileri ödeyecek olanlar da onlar olacak. Bir durumda, işçiler kendilerini en azını bile almak için daha fazla mücadele ederken bulurken, diğer durumda orta sınıflar kendilerini proleterleşirken ve zamanla daha kötü sigorta kapsamına girerken buluyor.

Sermayenin Gerçek Kabusu: İyi Örgütlenmiş Bir Sınıf Sendikası

Bu koşullardan etkilenen işçileri, işyerlerinde mevcut sendikalarda örgütlenmelerini ve bu sendikalar içinde militan gruplar oluşturarak ücretlerde büyük parasal artışlar talep etmeye çağırıyoruz. Mücadeleci organlar partinin "aktarım kayışıdır", bu nedenle parti içinde ve dışında olan militan sendikacılar arasında elbette bir kaynaşma olacaktır, çünkü bu doktrinin partiden sınıfa aktarılmasını sağlamanın önemli bir parçasıdır.

Amerika Birleşik Devletleri gibi ilaç ve temel hizmetlerin fahiş fiyatlarla satıldığı bir ülkede, kaliteli sağlık hizmeti almanın tek yolu zaten aşırı pahalı olan sigortanın açıklarını kapatacak kadar paraya sahip olmaktır, bu nedenle bu tür ücret artışları talep etmek kısmen sağlık hizmetlerine erişim talebidir ve hemen karşılanabilecek bir taleptir, aynı zamanda sınıf mücadelesini yoğunlaştırır ve daha fazla militanlık için zemin hazırlar: sınıf bilinci ve daha güçlü bir

örgütlenme potansiyeli. Aslında bu sadece bir taktiktir, partimizin sözde anti-kapitalist terörün yalnız kurt eylemlerine canlı bir militan alternatif olarak teşvik ettiği ve uğruna mücadele ettiği daha büyük bir sınıf sendikacılığı stratejisinin bir parçasıdır ve gelecekte ezilenler için çok daha faydalı meyveler verecek bir stratejidir.

Türkiye’de Güncel Sendikal Mücadeleler

Türkiye’de 2024 yılının son çeyreği itibari ile ivme kazanan işçi mücadelesi, 2025 yılına, başka iş kollarına, kentlere ve bölgelere sıçrayarak devam etmektedir. İlerleyen ekonomik kriz, işçileri geçimini sağlayabilmek adına direnişe sürüklüyor!

Belediye Grevleri

Kasım 2024 İstanbul’un Maltepe, Kartal ve Ataşehir ilçelerinde ve Ocak 2025’te İzmir’de baş gösteren belediye işçileri grevleri bir kısmı sonlanırken, paralelinde yeni grev dalgaları da başlamıştır.

İzmir’de, İller Bankasından gelen 1,6 milyar liralık kesinti ve İZBB maaşlarda gideceği kesinti haberi ardından İzmir belediyesi işçileri eyleme geçti. 8 Ocak tarihinde İZENERJİ ve İZELMAN işçilerinin DİSK binası önünde gerçekleştirdikleri buluşma, İZBB başkanı Cemil Tugay’ın tehditlerinin ardından yürüyüşe dönüştü. Gün içerisinde DİSK’in yaptığı görüşmeler ardından DİSK, maaşların yatacağı çağrısında bulunmuş ve grev kazanımla sona erdi.

Şubat ayı içerisinde, İZBB nezdinde çalışan taşeron tuvalet temizlik işçileri ocak ayından başladıkları hak mücadelesi sebebiyle işten atıldılar. Taşeron çalışan temizlik emekçilerinin eylemleri çalışma hakkı talebiyle başlamıştı. Yaklaşık bir aydır verdikleri mücadele sonucunda şubat ayı sonunda talepleri hakkında

belediye yönetimi ile vardıkları mutabakat sonunda fiili eylemlerine ara verdiler. İşçilerin yaptıkları açıklamaya göre mart ayı itibari ile kazanımlarını almış bir şekilde işbaşı yapacaklar.

İzmir'deki belediye işçilerini başlattığı grev dalgasına, Mart ayında bütün işçileri de katıldı. Türk-İş rejim sendikaları konfederasyonuna bağlı Tekgıda-İş Sendikası 7 nolu Şube'de örgütlü Sunel ve Oryantal bütün işçileri greve çıktı. İşçiler, yapılan TİS (toplu iş sözleşmesi) görüşmelerinden istediklerini alamamaları üzerine 3 ayrı fabrikada greve çıkan toplam 1700'ye yakın işçi hakları için greve çıktı. İşçiler, aldıkları maaşların artan yaşam maliyetlerini karşılamadıklarını, patronların tekliflerinin gerçeklikten çok uzak olduğunu ve duruma işçi dayanışması ile karşılık verdiklerini dile getirdiler.

İstanbul'da DİSK nezdinde Anadolu yakasında (Ataşehir, Maltepe ve Kadıköy) başlayan belediye işçilerinin sesine Beşiktaş da eklendi. Basına yansıdığı kadarıyla, geç ve taksitli olarak yatan maaşlar son bir buçuk ayda belediyede kronik bir sorun haline gelmiş durumda. Lakin belediye, Beşiktaş Belediye başkanı Rıza Akpolat'ın yolsuzluk iddiası ile tutuklanması ve bu tutuklanma ile oluşturdukları "itibar suikastı" söyleminin ardına sığınmakta. DİSK Genel-İş'in Avrupa Yakası 1 No'lu etrafında örgütlü işçileri eğer TİS üzerinde anlaşma sağlanamaz ise 15 Mart itibarı ile greve çıkacaklar. Lakin Beşiktaş Belediyesi'nin temizlik, park ve bahçeler, veteriner işleri ve fen işleri birimlerinde çalışan işçiler, maaşlarının aylarca gecikmesi nedeniyle sendikadan bağımsız bir şekilde iş bıraktılar. CHP'li Beşiktaş Belediyesi, işçilerin grev kararı üzerine işçileri işten çıkarmaya ve CHP'li komşu Beyoğlu Belediyesi'ne grev kırıclık için başvurdu. Temizlik işçileri aynı zamanda DİSK'in en işbirlikçi sendikalarından Genel-İş'in Avrupa Yakası 1 No'lu Şube'ye Kasım ayında imzalanan sözleşmenin geriye dönük ödemelerinin işçiye sormadan 2025 Mayıs ayına

atılmış olması nedeniyle de tepkiliydiler.

Bu hareketlere paralel olarak elektrik altyapısı işçileri de eylemlerine devam etmektedir. Yaklaşık iki aya aşkın süredir devam eden İBB'ye bağlı İSPER.AŞ ve DİSK Enerji-Sen arasında devam eden TİS görüşmeleri sonuçsuz kalması üzerine DİSK Enerji-Sen İstanbul şubesi il çapında sokağa çıkma çağrısında bulundu. Sendikanın birincil talebi belediyenin dayattığı "sadaka" niteliğindeki maaşları arttırılmasıydı. 28 Şubat günü gerçekleştirilen il çapındaki eylemde sendika İSKİ Genel Müdürlüğü önünde basın açıklaması yaparak sefalet ücretini bir kez daha reddettiklerini açıkladı.

İşçinin ödenmeyen maaşı konusunda Adana'nın Seyhan Belediyesi'nden de tepkileri var. Seyhan Belediyesi imzaladığı TİS'in şartlarına uymayarak, 55 bin lira olması gereken maaşları 35 bin lira şeklinde yatırdı. Eksik yatan maaşlar üstüne Seyhan Belediyesi'nin işçileri 25 Şubat tarihinde DİSK Genel-İş'in örgütleyiciliğinde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Şubat ayı içerisinde, artan hayat pahalılığı ve sermayenin kemer sıkma politikalarına karşı bir diğer çağrı Eğitim-Sen'den geldi. Eğitim-Sen resmi Twitter hesabında yaptığı açıklama ile sendikal taleplerini paylaştı;

- Emekçilerin zorunlu tüketim maddelerinde dolaylı vergi oranı sifıra indirilsin!

- İlave ek ödeme dâhil tüm ödemeler taban maaşa eklensin! 3600 ek gösterge tüm emekçilere verilsin !

- Mülakat kaldırılсын.

Çayırhan Direnişi

Çayırhan direnişi, 20 Kasım 2024'te 500 madenci özelleştirme kararına karşı çıkarak kendilerini madene kapattı. Burjuva hukuku işçilerin haklarını savunmaktan acizdir. Özelleştirme sürecinde ihale şartnamesinde işçi hakkını gözeten herhangi madde yer almamıştır; üstüne üstlük işçilerin kaldığı lojmanların da 4 ay içerisinde boşaltılmasını talep ediyor. Bu durum işçiler arasında tepkiye yol açtı.

İşçiler çelikten bir irade ve kararlılıkla yeraltına indi; yer üstünde ise protestolarına destekler geldi. İşçilerin birleşip birbirine destek olmasından daha çok korktuğu hiçbir şeyi olmayan burjuva devletin etekleri tutuştu. Jandarma madene girmek isteyen işçilerin önüne barikat kurdu. İşçiler madene girene kadar barikat önünde bekleyiş kararı aldı. Türk-İş'e bağlı Türkiye Maden İşçileri Sendikası Şube Başkanı Talih Kocabıyık, "çok kar eden bir işletme, muhtemelen bu yüzden özelleştiriliyor" dedi, lakin özelleştirme kararı hakkında herhangi bir açıklama yapılmadı.

İşçilerin başlattığı bu fiili grev 10 gün içerisinde kısmen sonuç verdi. Özelleştirme İdaresi Başkanlığı ihaleyi 4 Mart'a erteleme kararı aldı. Bunun üzerine işçiler "Erteleme, kandırma, satışı iptal et" sloganları atarak tekrardan harekete geçti.

İşçiler her şeye rağmen ihale şartlarının değiştirilmesini de sağladı, 5 yıl boyunca 2050 asgari personel çalıştırma ve işçinin işten çıkarılması durumunda bile lojmanda bir yıl oturma hakkı kazandı

İhale başvuruları 4 Mart 2025 18.00'da sona erdi. İşçiler kendilerini zora sokacak durumlara karşı hazırlıklı olmak amacıyla çadırlarını alanda tutacaklarını belirtti.

Maden-İş Çayırhan Şube Başkanı, ihale süreci kesin bir şekil kazanana kadar nöbette olduklarını söyledi: "104 gündür bugün ihalede teklif vermenin son günüydü.

Sonuçlar daha elimize geçmedi. Bildiğiniz üzere iki gündür 50'ye yakın arkadaşlarımız yer altında. Sağlık riskenden dolayı riski göze almadık arkadaşlarımızı çıkardık. Mücadeleye burada madenin ağzında devam edecek. İhale süreci net bir şekil kazanana kadar çadırımız burada devam edecek. Beğenmememiz durumda veya bizleri zora sokacak durumda her şekilde her zaman hazır olmak kaydıyla cuma gününe kadar çadırımız burada kalacak. Tahminlerimizce cuma gününe kadar net bir açıklama gelecek. Mücadelemiz bitmedi, mücadelemiz devam ediyor."

Çayırhan işçileri hakları için kararlılıkla mücadele ederken bir yandan devletleştirme yanlısı milliyetçi bir tepki de ifade ediyorlar. Bu yüzden rejim sendikası Türkiye Maden İş aracılığıyla özelleştirmeye karşı kısmi devlet mülkiyetini savunan milliyetçi sol ve sağ muhalif burjuva partiler sürece müdahil olmaya çalıştılar. Bu noktada kapitalizm altında devlet mülkiyeti ve özel mülkiyetin özünde hukuki bir ayrım olduğunu, işletmenin niteliğini değiştirmediğini ve sömürü ilişkisini ortadan kaldırmadığını tekrar vurgulamak gerekiyor.

KFC ve Pizza Hut

Yum Brands ile İş Gıda arasındaki anlaşmanın sona ermesinin ardından işçilerin toplu işten çıkarılmaları başladı. Bir çok sektörde yatırımı olan İlkem Şahin 7,7 milyar borç nedeniyle iflas ettiğini söylerken, birilerinin Görkem Şahin'e "Devlet batsa ben batmam" dediğini hatırlatması gerekiyor. Şirket çalışanlarının son iki aylık maaşını vermeyip Konkordato ilan edilmesiyle işçilerini "sokağa attı".

KFC'de çalışan işçiler işten çıkarmaların önceden planladığını düşünüyor. Şirketin iflasını açıklamaya hazırlanıyorken patron, mal varlığını eşinin üzerine yapıp boşanmaya kalkışmak suretiyle işçilerin hakkını kaçırmaya teşebbüs etti. Konkordato ilan edileceği

bilinmesine rağmen işçiler son güne dek çalıştırıldı. Maaşlarını alamadılar, zamanında sigorta çıkışları yapılmadı ve böylelikle işçiler başka bir işe girmek istediklerinde tazminat haklarından feragat etmek zorunda kalacaktı.

İşte burjuva yargı mekanizmasının özü! İlkem Şahin yasaları kullanarak mal kaçırabiliyor, işçileri son gününe kadar çalıştırıp karına kar katarak toplu işten çıkartmalar yapmaktan yakasını kurtarıyor! Bu toplu işçi mağduriyetini yarattıktan sonra (sözde borç batağındaki burjuvamız!) 50 milyon TL'ye yat satın alıyor. Resmen işçilerin mağduriyetiyle dalga geçiyorlar. Burjuva devlet aygıtı ise bu suçun ortaklarından biridir. Yasaları burjuvaziyi korur ve işçi sınıfını mağdur eder. Nedense bu yaşanan olaylar saraylardakilerin kulağına gitmiyor? Burjuva hukuku ve devleti işçi mücadelelerine jandarma ve polis güçlerini gönderme konusunda ne kadar titiz çalıştıklarını gösterdi. Fakat mevzu işçilerse (hiç şaşkıncı olmayarak) haksızlığı göz ardı ediyor!

İşçiler bu duruma tepkilerini İstanbul Kavacık'taki şirket merkezi önünde toplanarak gösterdi. İşçiler mücadelelerinde kararlı olduklarını her fırsatta belirtiyor ve gösteriyor. Sendikalar ve bazı burjuva sol partiler, işçileri burjuva demokratik söylemlerle yanılgıya düşürerek onları yollarından saptırmak için eylemlere hızlıca "damladı".

Eylemler hala sürüyor işçiler direniş alanlarından sesleniyor:

"2 yıl boyunca sustuk, katlandık ama artık yeter. İzin kullanmadan fazla mesai yaparak, ağır yükler taşıyarak çalıştık. Bizim alın terimizle büyüyen bu marka, şimdi bizi açlığa mahkûm ediyor. Biliyoruz ki bu durum sadece bizim başımıza gelmiyor. Dünyada tüm Yum Brands çalışanlarının başına gelebilir. O hâlde tüm dünyadaki Yum Brands çalışanlarına sesleniyoruz. Uyanın, hakkınızı arayın, susmayın! Birlikte hareket

edersek sesimizi duyurabiliriz. Hep birlikte omuz omuza vererek bu adaletsizliğe dur diyelim, sesimizi tüm dünyaya duyuralım."

Yum Brands gibi uluslararası şirketlere karşı işçi sınıfının en büyük silahı uluslararası grevler ve direnişlerdir. İflasını gösterip sermayesini bir ülkeden diğerine kaydırarak kendi büyüme hedeflerine ulaşmaya çalışan firmalar, taşınma masraflarını işçilerin ödenmeyen paralarıyla karşılıyor görünüyorlar. İşçiler bu yağmacı global kapitalizmden kendi öz örgütlenmelerine, sendikalarına sahip çıkarak korunabilirler. Sendikaları uluslararası bağlantılar kurmaya, grevleri, direnişleri pek çok işletmeye yaymaya zorlamak işçilerin kazanma şansını artıracaktır.

Akkuyu Nükleer Santrali

Akkuyu Nükleer Santrali, Mersin'de Rus ve Türk sermayesinin işbirliğiyle yapılmaya başlanılan, ulusal sermaye için "ulusal ekonominin" ihtişama kavuşması için bir fırsat, işçi sınıfı içinse bir toplama kampı

Akkuyu'da toplamda 4 tane basınçlı su reaktörü bulunur ve bunlardan dördünün de temeli atılmıştır. 1 ve 2. ünitelerin inşaatı devam etmekteyken 3 ve 4. hücrelerin inşaatı Rosatom tarafından durdurulduğu için işçiler işten kovuluyor.

Akkuyu işçileri, kötü çalışma şartları, keyfi işten çıkarmalar ve ödenmeyen maaşlarla başa çıkmak zorunda kalıyor! Patronların keyfi o kadar değerli ki 500 tane işçiyi işsiz bırakıp bir neden belirtme gereği duymuyor. 22 Aralıktan beri ödenmeyen maaşlar da cabası!

İşçiler "Madem bu kadar işçi kısa sürede çıkarılacaktı, neden alındılar? Zaten barakalarda sürünüyoruz. Paramız da yok, insanca çalışma hakkımız da. Aldığımız üç kuruş para. Leş gibi yerlerde yatıp

kalkıyoruz, içinden pislik çıkan yemekler önümüze konuyor. Ne diye? Zaten neredeyse bedavaya çalışıyoruz. Bir de bu muamele ayıp gerçekten." diye aktarıyor ve ekliyorlar "Burası şantiye değil, Nazi kampı gibi!"

Kapitalist üretim tarzında üretim kârı azami seviyeye çıkartmak için yapılır. Kârın azami seviyeye çıkarılması olabildiğince artı değer sömürüsü yani işçi ücretlerinden kısma ve işçilerin en temel ihtiyaçlarını bile ucuza getirip kâr edilmesi anlamına gelmektedir. "Arkadaşların yanında çektim videoyu. Anlatsam inanmazlar çünkü. Hatta bazı videoları o gün yemeğe gelmeyenlere gönderdim. Yemek sıkıntısı var. Geçen gün yemekte yağurdun içinden kullanılmış prezervatif çıktı. Bu nasıl bir vicdansızlık?"

Bu insanlık dışı çalışma şartlarına dayanamayan işçiler iş bırakma eylemine başladı. İş bırakma eylemine burjuvazinin kanlı sopasının yani devletin tepkisi hiç şaşırtıcı değil: Jandarma göndermek. Burjuva siyasal düzeni nerede hakkını arayan bir işçi varsa onu ya işbirliği yaptırarak yasal bariyerlere çarptırıyor ya da Akkuyu işçileri gibi bizzat kendi susturmaya çalışıyor. İki yüzlü burjuva toplumunun bize reva gördüğü hak, adalet ve hukukun gerçekliği budur.

İşçilerin sermaye düzeninden kurtulmaları sadece sınıf sendikaları ve sınıf partisinin varlığı sayesinde mümkün olabilir!

Latin Amerika: Sınıf Mücadelesinin Yeniden Başlaması ve Kapitalist Sömürüye Karşı İsyân Bekleniyor

ECLAC'a (Latin Amerika ve Karayipler Ekonomik Komisyonu) göre, 2015-2024 yılları arasında Latin Amerika ve Karayipler ülkelerinin yıllık ortalama büyüme oranı %1'dir ve bu da GSYH'deki durgunluğu yansıtmaktadır. ECLAC, 2025 yılına kadar bölgede ortalama %2'nin üzerinde bir büyüme ve enflasyonda

düşüş eğilimi öngörmesine rağmen, işçiler için görünüm aşırı sömürü, emekli maaşları ve emeklilik maaşlarının yanı sıra reel ücretlerde de sürekli bir düşüş ve işgücünün %46,7'sinin kayıt dışı işlerde (yani gizli işsizlik) istihdam edildiği bir görünüm olmaya devam etmektedir. Hükümetler mali harcamaları azaltma zorluğuyla karşı karşıyadır ve bu nedenle işçi bordrolarını kesmeyi ve devlet merkezli işletmeleri ve hizmetleri özelleştirmeyi düşünmektedir. Her burjuva hükümeti, seçmenleri ulusal ekonominin "iyileşmesi" ile daha iyi zamanların geleceğine ikna ediyormuş gibi yapar ve partiler, parlamenterler ve sendika soytarıları ile birlikte, işçi sınıfına iş dünyasının ve girişimlerin iyileşmesinin onlara refah getireceği yanılısamasını dayatırlar. Ancak ulusal ekonomilerin refahı, gerçek ücretlerin, çalışma koşullarının ve çalışma ortamının iyileşmesi anlamına gelmeyecektir. Bölgedeki burjuva hükümetlerinin her türlü ekonomik planı, işçi sınıfının sömürü oranını arttırmaya dayanacaktır. Farklı hükümetlerin büyüme, sermaye birikimi ve yabancı yatırım çekme stratejilerini, işsizlik ve reel ücretlerde sürekli bir düşüş eşliğinde uygulamaları ve hain sendika liderliklerinin ve oportünist partilerin işçilerin mücadelelerini kontrol altına almakta ve hoşnutsuzluğu seçim sirkine kanalize etmekte daha fazla zorlanmaları beklenmelidir. Masa, burjuva devlet terörünün ve baskısının güçlendirilmesi ve genişletilmesi için kurulmuştur.

Bu bağlamda, bölgedeki ücretli çoğunlukların maddi yaşam koşullarının işçi mücadelelerinin sayısını arttırmaya devam etmesi beklenmelidir. İşçi mücadeleleri küçük burjuvazi ve işçi aristokrasisinin etkisiyle çarpıtılmıştır. Sendika merkezleri genellikle rejimin sendikaları olarak faaliyet göstermekte ve işçi hareketini etkileyen ve ekonomik örgütlerini kontrol eden oportünist partiler, işçi ve sendika hareketinin demobilizasyonunda, örgütsüzleşmesinde ve bölünmesinde kilit rol oynamaktadır. Bu nedenle, genel anlamda, ulusal egemenlik talebi, devlet işletmelerinin özelleştirilmesine karşı çıkılması, küçük ve orta ölçekli

işletmelere kredi verilmesi, belirli ürün ve hizmetler için sübvansiyonların sürdürülmesi vb. gibi işçi taleplerinin burjuva ya da küçük burjuva talepleriyle karıştığı talepler gözlemlenmiştir.

Bununla birlikte, işçilerin hain sendika liderlerinin kontrolünü kırarak ya da onları grev ve eylemlerde önderlik etmeye zorlayarak mücadeleyi ele aldıkları bazı çatışmalar gözlemlenmeye başlandı. Bu durumlarda işçiler ücret artışı, patronların borçlarının ödenmesi ve yaşam koşulları ile çalışma ortamlarını doğrudan etkileyen diğer konulardaki taleplerine odaklanmışlardır. Bu durumlarda, bu mücadeleler yenilgiye uğramış ya da kazanımları zayıf olmuştur. Ancak yine de sınıf mücadelesinin yeniden başlamasının izleyebileceği yolun yalnızca bir taslağı olan niteliksel bir sıçramayı temsil etmektedirler. Ve bu mücadele dönemlerinde, tabandan yeni bir sınıf bilinçli sendikal liderliğin ortaya çıkmadığı, bu hareketler ile devrimci parti arasında bir temas olmadığı açıktır. Bölgedeki işçi hareketindeki bu durumların değerlendirilmesi ne idealizmle ne de gönüllülükle ele alınabilir; ancak bu durum, sendikal hareketteki oportünizm ve ihanetin kontrolüne rağmen sermaye-emek çelişkisinin nasıl ortaya çıkabildiğinin ve kendini dayatabildiğinin bir kanıtıdır. Bu işçi mücadelesi dönemleri, işçilerin tabanda birliği, işçilerin süresiz ve asgari hizmetler olmaksızın greve gitme kararı ve istekliliği, meclisler ve taban örgütlenmesi, ücret artışı taleplerine ve işçilerin sosyo-ekonomik durumuyla doğrudan bağlantılı diğer taleplere odaklanma, sendika liderlerinin hain tutumlarının reddedilmesi gibi arzu edilen davranışları gözlemlememize olanak sağlamıştır. Elbette bu hareketler, sendikal hareketin komünistlerin pozisyonlarıyla teması olmaksızın üstesinden gelinemeyecek pek çok siyasi yetersizlik göstermiştir. Bu nedenle devrimci propagandayı sürdürmenin önemi büyüktür.

2025'in başında vurgulanabilecek bazı durumlar şunlardır:

Uruguay'da, 22 Kasım 2024'ten bu yana, et endüstrisindeki işçiler, ücretler ve çalışma koşullarına ilişkin toplu pazarlıktaki çıkmazı kırmayı amaçlayan farklı eylemlerle bir iş çatışması başlattı. Bu hareket sınırları aşarak CONTAC (Brezilya Ulusal Gıda İşçileri Konfederasyonu) ve bölgedeki diğer sendikal örgütlerin desteğini aldı. Uruguay'ın en önemli ekonomik sektörlerinden biri olan et endüstrisi binlerce kişiye istihdam sağlamakta ve ülkenin ihracatı üzerinde önemli bir etkiye sahiptir. Bununla birlikte, sektördeki çalışma ve ücret koşulları tekrarlayan gerilimlere konu olmuştur. İşçiler iki kilit noktada somut ilerleme kaydedilmesini istiyor: ücretlerin artan hayat pahalılığına paralel olarak iyileştirilmesi ve üretim süreçlerinde güvenlik gibi insana yakışır çalışma koşullarını garanti altına alacak tedbirlerin uygulanması. Hükümet, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı aracılığıyla her iki tarafı da müzakerelere yeniden başlamaya çağırdı. Ancak çıkmaz devam ediyor ve işçiler şu ana kadar sunulan tekliflerin ihtiyaçlarını karşılamak için yeterli olmadığını düşünüyor. Et sektöründeki faaliyetlerin kısmen durmasının Uruguay ekonomisi üzerinde yansımaları oldu. Ülkenin ana gelir kaynaklarından biri olan et ihracatı, mücadelenin uzaması halinde etkilenebilir. FOICA (Federación Obrera de la Industria de la Carne y Afines) verilerine göre, sektördeki çalışanların önemli bir kısmı yasal asgari seviyeyi ancak aşan ücretler alırken, uzun çalışma saatleri ve genellikle sağlık riskleri içeren çalışma koşullarıyla karşı karşıya kalmaktadır. Bu mücadelenin aynı sektördeki Brezilyalı işçilerle bütünleşmesinden başlayarak, uluslararası dayanışmanın pratik ifadelerinin ne ölçüde gelişeceğini göreceğiz.

Arjantin'de, çeşitli oportünist partileri bir araya getiren bir seçim koalisyonu olan "Frente de Izquierda"nın parlamento temsilciliği, "Tüm demiryolu sisteminin işçi ve kullanıcı örgütlerinin kontrolü, yönetimi ve idaresi altında kamulaştırılması için yasa tasarısı" sundu ve "Bir kurtarma planına ihtiyaç var. Modern, verimli ve

karlı bir demiryoluna sahip olmanın tek yolu, demiryolu sisteminin %100'ünü, yük ve yolcu hizmetlerini bütünleştiren tek bir devlet tekel şirketinde kamulaştırmaktır. Tüm ulusal toprakları birbirine bağlamayı, bölgesel ekonomileri geliştirmeyi, gıda egemenliğine katkıda bulunmayı ve çalışan insanlar için popüler ve erişilebilir ücretlerle güvenli, verimli bir hizmet sunmayı amaçlayan, çalışanları tarafından yönetilen bir devlet şirketi" söylemini öne sürdü. Bu siyasi girişim bize, işçilerin mücadele enerjilerini dağıtan ve onları gerçek mücadelelerinden ve kapitalist sömürüyle yüzleşmekten uzaklaştıran bu gibi projelere yönlendirmeye çalıştıkları sendikal hareket içindeki oportünizmin alçakça etkisini göstermektedir. Sınıf sendikası, milliyetçi argümanlar bir yana, şirketleri kurtarmak için bile mücadele edemez. Sol Cephe, sendikaların demiryolu sisteminin millileştirilmesi ve kurtarılması için mücadeleyi üstlendiğini iddia etmektedir ve bununla sendikaların sınıf önderliğinde ve sınıf mücadelesinin yeniden başlatılmasına öncülük etmede bir alternatif olarak nitelendirilemeyeceği açıktır. Sol Cephe (ve bölgedeki tüm oportünistler) tarafından sunulan "mücadele" yolu, kapitalist patronların ve hükümetlerinin saldırıları karşısında işçi ve sendika hareketini güçsüz bırakan ihanet, poliklasizm, parlamentarizm ve seçimcilik yoludur.

Kamu sektöründe 35.000 kişinin işten çıkarıldığı ve para biriminin devalüe edilmeye devam edildiği bir 2024 yılında, hükümet Aralık ayını aylık 279.718 peso asgari ücret açıklayarak kapattı. Hükümet merkezi sendikalara danışmadı, ancak bu organlar işçilerin sömürülmesinde burjuvazinin ortakları olmaya devam ediyor ve herhangi bir eleştirel tepki, işçilerin mücadelesiyle yüzleşme noktasına ulaşmayacak bir pandomimden ibaret. Ekim 2024'te asgari ücretin satın alma gücü Kasım 2019'a göre neredeyse yüzde kırk, 2015'in aynı ayına göre ise yüzde 54 daha düşüktü. Bu, Milei'nin yönetiminin ötesine geçen ve burjuvazinin işçi sınıfının sömürü derecesini arttırarak işlerini nasıl

yürüttüğüne yanıt veren gerçek ücretteki bir düşüştür. İktidardaki hükümetler burjuvazinin çıkarlarını yönetmekte ve sendika merkezleri de haince direktifleriyle onları desteklemektedir. Mevcut durum işçiler tarafından ne mevcut sendikalarla ne de demokrasi ve parlamentarizm seçimlerine katılımı tersine çevrilemez.

El Salvador'da, Mart 2022'den bu yana, çete gruplarını hapsetmek için bir önlem olduğu gerekçesiyle bugüne kadar sürdürülen, ancak aynı zamanda sendika liderlerinin zulmüne, tutuklanmasına ve suikastına maruz kalan işçi sınıfını terörize etmek için de kullanılan olağanüstü hal rejiminin 33 uzatması onaylandı. Bu istisna rejimi altında burjuva hükümeti toplu sözleşmeleri feshetti, grevleri ya da işçi protestolarını felç etti ve San Salvador'un tarihi merkezinde serbest meslek sahibi işçileri (sokak satıcıları), sattıkları malları korumaları halinde hapis tehdidiyle tahliye etti. Mali uyum, Uluslararası Para Fonu ile yapılan anlaşmaların bir parçası olarak 2024 yılında başladı. Bu mali ayarlama en az 19 kamu kurumunun ortadan kaldırılması, kamu harcamalarında kesintiler, işten çıkarmalar ve başta Sağlık ve Eğitim olmak üzere kamu sektörü çalışanlarının maaşlarında kesintiler anlamına gelmektedir. Öte yandan, yeni vergilerin uygulanması ve Salvador halkına yönelik sübvansiyonlarda kesintiye gidilmesi, reel ücretlerin düşmeye devam edeceğini göstermektedir. Devlet kurumlarındaki devasa budamaların bir etkisi olarak, birçok sendika uygulamada ortadan kaldırılmıştır. Tüm göstergeler Mali Uyum'un yeni başladığını (ve 2025'te daha da derinleşeceğini) ve işçilerin omuzlarında taşınacağını göstermektedir.

Brezilya'da geçen yıl Eylül ayında Ulusal Kongre'ye gönderilen ve 6x1 çalışma programının (bir gün dinlenmeye karşılık altı gün çalışma) sona erdirilmesini talep eden bir dilekçe yaklaşık 3 milyon destek imzası aldı. "İşin ötesine geçen bir Brezilya için" başlıklı

dilekçede, "Brezilya'da çalışma saatlerinin genellikle makul sınırları aştığı ve 6x1 çalışma programının işçilerin fiziksel ve zihinsel yorgunluğunun ana nedenlerinden biri olduğu" belirtiliyor. 6x1 vardiyası, Brezilya'da en fazla sayıda kayıtlı işin bulunduğu ve haftanın her günü işçiye ihtiyaç duyan iki sektör olan perakende ve hizmet sektörlerinde yaygındır. Brezilya'daki yaklaşık 55 milyon kayıtlı işin yaklaşık üçte ikisinin çalışma saatleri haftada 40 saatin üzerindedir ve 6x1 programında olmaları muhtemeldir. Haftada 40 saatten fazla çalışanlar en düşük ücrete sahip olanlar: perakende ve hizmet çalışanlarının yüzde 82'si iki asgari ücretten (2,824 reais veya 455 \$) az kazanırken, yüzde 42'si 1.5 asgari ücrete (2,100 reais) kadar kazanıyor.

Tasarıya göre, çalışma günü yasayla "günde en fazla 8 saat ve haftada 36 saat, haftada dört gün çalışma programı" olacak ve ücretlerde herhangi bir azalma olmayacaktır. Şu anda Brezilya'da 44 saatlik bir çalışma haftası var. Ulusal Kongre, Brezilya'da çalışma saatlerinin azaltılmasına ilişkin en az 9 PEC'i (Anayasa Değişikliği Önerisi) rafa kaldırmış ya da durdurmuştur. Bu da bunun yeni bir öneri olmadığını göstermektedir.

Diktatörlük sonrası 1988 Brezilya Anayasası çalışma haftasını 48 saatten 44 saate indirmiş olsa da, genel olarak çalışma süresi mevzuatındaki değişikliklerin çoğu, 2017'de Temer hükümeti döneminde olduğu gibi, işverenlerin lehine işçilerin aleyhine olmuştur. 2017 yılında, fazla mesainin altı ay içinde eşit sayıda dinlenme saatiyle telafi edilmesini öngören bir çalışma reformu hayata geçirildi, ancak şirketler buna genellikle uymuyor. 2017 yılında yapılan değişiklikler, 1943 yılından bu yana yürürlükte olan ve işçilerin fazla mesai için yüzde 50 ek ücret aldığı, hafta sonlarında ise bu oranın yüzde 100'e çıktığı kuralların yerini aldı. Sigorta şirketi Maxis GBN tarafından 2019 yılında yapılan bir araştırmaya göre, Brezilya'daki işçiler her ay ortalama 18 saat fazla mesai yaparak haftalık çalışma

programlarına 4,5 saat ekliyor.

Venezuela'da, 2012 İş Kanunu'nun yürürlüğe girmesinden bu yana, iş günü haftada 40 saat olarak belirlenmiş ve işçiler için kesintisiz 2 gün dinlenme süresi öngörülmüştür. Tüm bunlar, "haklı" nedenlerle fazla mesai ve iş gününün uzatılmasının yanı sıra, ekonominin belirli alanlarında diğer çalışma saatlerini meşrulaştırmak için burjuva mevzuatına özgü bir dizi istisnayı öngörmektedir.

Meksika'da bir "40 saat cephesi" vardır. Orada iş günü 48 saattir. Çalışma haftasının 40 saate indirilmesi önerisi, Meksika'nın mevcut başkanının seçim kampanyasında yer alan "100 hükümet taahhüdü" nün bir parçasıdır.

Kolombiya'da azami yasal çalışma haftası 15 Temmuz 2024'ten 14 Temmuz 2025'e kadar haftada 46 saat olarak belirlenmiştir. Bu değişiklik, 2021 tarihli 2101 sayılı Kanun temelinde iş gününün kademeli olarak azaltılması sürecinin bir parçasıdır. Değişiklik şu şekilde kademeli olacaktır: 16 Temmuz 2025'te 44 saate indirilecek ve son olarak 16 Temmuz 2026'dan itibaren haftada en fazla 42 saat olacaktır. Haftalık çalışma saatleri, bir dinlenme günü ile birlikte haftada en fazla altı güne yayılabilecektir. Bununla birlikte, Kolombiyalı işverenlerin işgücünün bir kısmını daha düşük ücretle 42 saatlik çalışma haftasına dahil etme stratejisini benimsedikleri ve işgücü maliyetlerini düşürmek için bu durumdan yararlandıkları bilinen vakalardır. Şili'de de Kolombiya'dakine benzer bir plan uygulanmaktadır, ancak 26 Nisan 2028 itibarıyla haftada 40 saate ulaşılması öngörülmektedir: yeni sınıra ulaşılacak ve haftada 40 saat çalışılacaktır. Bölgedeki çoğu ülkede 48 saatlik çalışma haftası hakimdir.

Brezilya'da (ya da diğer ülkelerde) sendika merkezlerinin taleplerinin bir parçası olarak çalışma saatlerinin azaltılmasını talep ettiklerini görmedik. Lula hükümeti, işçiler arasındaki seçim desteğini korumak

için bu projeye karşı konuşmaktan kaçınmak zorunda kaldı. Bununla birlikte, 6x1 çalışma rejimine karşı yaklaşım, işçilerin seferberliği ve grev eylemi temelinde başarılı olmadı, ancak şu ana kadar kamuoyunda ve sosyal ağlarda seçim çıkarları tarafından yönlendirilen bir medya hareketi oldu. Bununla birlikte, son beş yılda toplumsal çatışmanın arttığı ve büyük çalkantılara yol açtığı (Şili, Kolombiya, Ekvator ve Peru'daki yaygın protestoları vurgulayarak), bunun da hem hükümetleri kontrol eden gruplarda çeşitli değişikliklere yol açan seçim dinamiklerine hem de iş günü gibi konuların çeşitli burjuva hükümetlerinin emek politikalarının gündemine dahil edilmesine yansımaları olduğu gerçeğini göz ardı etmemeliyiz.

Hem Brezilya'da çalışma haftasının azaltılması önerisi hem de diğer Orta ve Güney Amerika ülkelerinde önerilenler, çalışma haftasının uzatılması durumlarını fazla mesai yoluyla çözmeyi tercih eden burjuvazinin hesapları dahilindedir. Brezilya'da önerilen haftada 36 saat, ILO tarafından önerilen 40 saatin biraz altında olsa da, yine de muhafazakar bir öneridir. Çalışma saatlerinin azaltılmasına yönelik tüm bu önerilere, fazla mesai uygulamasının esnekleştirilmesi eşlik etmektedir. Dahası, çalışma süresi sorunu kayıtlı işçilerin durumuna öncelik verilerek ele alınmaya devam etmektedir; ancak işçi sınıfı ve proletaryanın büyük bir kısmı bu çalışma süresi düzenlemelerinin uygulanmadığı kayıt dışı işlere, eksik istihdama ve düzensiz hizmetlere maruz kalmaktadır. Örneğin Brezilya'da Uber sürücülerini ve iFood gibi uygulamalara bağlı gıda ve paket dağıtım çalışanları düzenli işçi olarak değil, "bağımsız mikro-girişimci" olarak sınıflandırılmaktadır, bu nedenle çalışma süresi düzenlemelerine tabi olmak bir yana, CTPS (Çalışma ve Sosyal Güvenlik Kartı) hakkına sahip değildirler.

Mevcut sendika merkezleri çalışma saatlerinin önemli ölçüde azaltılması için tutarlı bir mücadele vermemektedir. Sınıf temelli sendikal hareket, ücretler düşürülmeden ve fazla mesai yoluyla çalışma süresi

uzatılmadan çalışma süresinin önemli ölçüde azaltılması talebini üstlenmek zorunda kalacaktır. Bu aynı zamanda, örneğin eğitimde sınıf ve öğretmen başına düşen öğrenci sayısının azaltılması ya da sağlıkta hemşirelerin bakması gereken hasta sayısının azaltılması yoluyla iş yoğunluğunun azaltılması talebiyle birleştirilmesi gereken bir taleptir. Bu talep, tabanda örgütlenmiş ve eylemde birleşmiş işçiler tarafından ele alınmalıdır.

2025 yılı için Kolombiya'da asgari ücret 1,423,500 peso olarak belirlenmiş olup, bu rakam bir önceki yıla göre %9.54'lük bir artışı temsil etmektedir. Bu ücret, 2024 yılı sonundaki hayat pahalılığı göstergeleriyle karşılaştırıldığında, tek bir işçinin temel ihtiyaçlarının yalnızca %52'sini ve en az dört kişilik bir ailenin kira, kamu hizmetleri, gıda ve ulaşım masraflarını karşılamak için ihtiyaç duyduğu miktarın %35,6'sını karşılamaktadır. Sendika konfederasyonları, hükümet ve işverenlerle birlikte Çalışma Politikaları Koordinasyon Komisyonuna katılmaktadır ve bu konfederasyonların hizmetkârlığı, bırakın grev çağrısı yapmayı ve işçileri harekete geçirmeyi, ücretlerde kayda değer bir artış önerme konusunda bile onları aciz kılmaktadır. DANE ve Çalışma Bakanlığı tarafından tutulan istatistiklere göre, resmi olarak belirlenen asgari ücretin Ekonomik Olarak Aktif Nüfusun sadece %9.9'u (yaklaşık 2,200,000 işçi) için geçerli olduğu düşünülürse, işçiler için durum daha karmaşıktır. Ancak aynı kurumlar Kolombiya'da 10 milyon işçinin yasal asgari ücreti bile alamadığını tahmin etmektedir.

Venezuela'da 10 Ocak'ta Nicolás Maduro yeni bir dönem için (2025-2031) Venezuela Devlet Başkanı olarak yemin etti. Yeni hükümet, chavismo'nun (iktidardaki burjuva fraksiyonunun cephesi) güçlü bir medya ve asker-polis konuşlanmasıyla ve birçoğu zulüm ve tacize maruz kalan (sağ muhalefetin en çok terfi eden lideri María Corina Machado'ya ya da daha önce kendini ilan eden Juan Guaidó'ya yapmadıkları)

hem sağ parti liderlerinin hem de oportünist sol liderlerin seçici olarak tutuklanmasıyla üstlenildi. Teröristlerin ve FBI ve CIA yetkililerinin tutuklandığına dair duyurular boldur. Hatta hükümet, 28 Temmuz 2024 seçimlerinde hile yapıldığını düşündüklerini dile getiren bazı eski bölge başkanları için Interpol'den tutuklama emri talep etti. Nicolás Maduro'nun yeniden seçildiği 28 Temmuz 2024 seçim sonuçlarını çevreleyen tüm siyasi ve medya gerilimi, hükümetin kontrolü için burjuvalar arası bir mücadeleye karşılık gelmektedir ve bu da Venezüella'da bulunan ve aralarında petrol ve gazın öne çıktığı hammaddelerin kontrolü için emperyalistler arası mücadelelerin bir ifadesidir. Hem hükümeti kontrol eden hem de ona karşı çıkan siyasi gruplar burjuvazinin ve emperyalizmin çıkarlarını temsil etmektedir. Seçilecek başkan, petrol işindeki ulusötesi şirketlerle müzakereleri yürütecek ve tüm bunlardan elde edilecek pastanın kontrolünü ele geçirecek kişi olacaktır. Paradoksal bir şekilde ABD hükümeti (Biden) (Maduro'nun yemin töreniyle eş zamanlı olarak) Nicolás Maduro ve Diosdado Cabello'nun yakalanmasını sağlayacak bilgi için verilecek ödülün 25'er milyon dolara çıkarıldığını (Usame Bin Ladin'in yakalanması için verilen ödülün aynısı), Savunma Bakanı Vladimir Padrino López için de 15 milyon dolar verileceğini ve yaklaşık 2,000 Venezüella vatandaşına vize kısıtlaması getirileceğini duyurdu. Ancak bu durum Beyaz Saray'ın geçmişte petrol ve gaz sektörünün ihtiyaçlarını karşılamak üzere Venezüella hükümetiyle görüşmeler ve müzakereler koordine etmesini engellemedi ve bunun değişeceğine dair bir işaret de yok. Nitekim Biden yönetimi Venezüella'da iktidardaki oportünist klişe karşı yaptırımlar açıklarken, bu ülkede faaliyet gösteren petrol şirketlerinin lisanslarını iptal etmemeyi tercih etti.

Elbette uluslararası düzeyde, Maduro hükümetini tanıyan hükümetler ile tanımayan ülkeler arasındaki çatışmayla burjuva sirkinin ekstrapolasyonunu göreceğiz. Ve biz bu tür listeler yapmakla zaman

kaybetmeyeceğiz. Sadece bunun, Venezüella hükümetinin kontrolü için siyasi hiziplerin mücadelesinin ardındaki emperyalistler arası çatışmanın bir teyidi olduğunu belirtmek yerinde olacaktır.

Venezüella'daki her iki siyasi grup da burjuvazinin ve emperyalizmin karlarını korumak için işçilere karşı çıkacaktır. Her iki siyasi fraksiyon da polis-asker-yargı aygıtını işçilerin talepleri için verdikleri mücadeleleri bastırmak ve ezmek için kullanacaktır. Her iki siyasi grup da işçilerin, ezilenlerin ve marjinalleştirilenlerin sadece "top yemi" olduğu burjuva gruplar arasındaki kutuplaşma çerçevesinde işçilerin kendi taraflarını tutmasını istiyor. Ancak oportünist sol da bundan geri kalmamakta ve burjuva hukuku, demokrasi ve insan hakları iddiasıyla kendisini bu iki büyük siyasi kutba alternatif olarak sunmaya çalışmaktadır. Oportünist, parlamenter ve seçimci, milliyetçi, yurtsever ve demokratik sol da aynı şekilde işçilerin düşmanıdır ve burjuvaziyle birlikte, egemen sömürü rejiminin özünü değiştirmeyen birkaç reforma başvurarak işçilerin kapitalist sömürüye boyun eğdirilmesinin devamına katkıda bulunur. İşçilerin sınıf mücadelesinin yeniden başlaması, yalnızca burjuvazi tarafından dayatılan yapay kutuplaşmadan değil, aynı zamanda oportünist solun hain akımlarından da kopmak zorunda kalacaktır. İşçilerin izlemesi gereken yol, süresiz ve habersiz olarak grevi yeniden başlatmak, ücretlerde, emekli maaşlarında önemli artışlar, işsizlere ödeme yapılması, iş gününün azaltılması ve diğer talepleri ileri sürmek; taban örgütlenmesini, meclisleri yeniden başlatmak ve gerçek sınıf sendikalarının yeniden canlanmasına doğru ilerlemek; patronlara, onların hükümetlerine ve baskılarına karşı koymak için Sınıfın Sendikal Tek Cephesi'nde bir araya gelmektir.

Amazon Grevi

19-24 Aralık tarihleri arasında Amerika Birleşik Devletleri'ndeki sekiz depoda çalışan yaklaşık 680 işçi Amazon'a karşı greve gitti. Grev, Amazon işçilerinin bugüne kadar gerçekleştirdiği en büyük toplu eylem oldu. Ayrıca Almanya'nın Kuzey Ren-Vestfalya eyaletindeki Werne kentinde Ver.di Alman Birleşik Hizmetler Sendikası tarafından dayanışma grevi çağrısı yapıldı. Grevciler daha fazla ücret, daha iyi işyeri güvenliği koşulları ve daha iyi emeklilik planı gibi daha fazla sosyal hak talep ettiler. Bu hedeflere ulaşmak için ülke genelinde sendikasız Amazon tesislerinin önünde grev gözcülüğü yapan diğer sendikalara üye işçilerle koordinasyon içinde teslimat şoförlerini ve depo çalışanlarını sendikalaştırma çabalarıyla eşleştirildi.

Kısa bir süre içinde Amazon'a karşı grev yapan işçilerin sayısı etkileyici olsa da, son çeyrekte 15 milyar dolar gelir elde eden trilyon dolarlık şirket karşısında Kamyoncular Sendikası liderliğinin performatif bir güç gösterisi olarak kaldığı için - tatil sezonunda potansiyel milyonlara mal olsa bile - çok etkili bir grev değildi. Starbucks grevine çok benzeyen ve kapitalistlerin bu tür kayıpların önümüzdeki haftalarda ortadan kaldırılabileceğini bilerek bekleyebilecekleri 5 günlük bir grev yaparak Amazon işçileri, ciddi ve etkili bir grevden önce, kendilerini yerleşik işbirlikçi sendikaların kontrolü dışında örgütlemek için çok daha ciddi, uyumlu ve birleşik bir çabanın gerçekleşmesi gerektiğini gözler önüne serdiler.

Sınıf Mücadeleleri

Amerika'nın sektörler arası en büyük sendikası olan Uluslararası Kamyoncular Kardeşliği veya Kamyoncular Sendikası, Haziran 2024'te ALU (Amazon İşçi Sendikası) ile ortaklık kurduktan sonra Amazon'un 10.000 çalışanını temsil ettiğini iddia etti. Amazon ile sendikal mücadele yıllardır devam ediyor ancak sadece

son zamanlarda kazanımlar elde edildi. ALU'nun yolculuğunun hikayesi, 2020'de COVID-19 korumalarının eksikliğine tepki olarak yapılan grevlerden, ironik bir şekilde karantina protokollerini ihlal ettikleri bahanesiyle organizatörlerin kınanması ve işten çıkarılmasına ve 2021'de Staten Island, New York'taki ilk fabrika deposunun sendikalaşmaya karar vermesine kadar The Communist Party s. 42'de ayrıntılı olarak anlatılmaktadır.

Kamyoncular Sendikası'nın milyarder yalakası başkanı Sean O'Brien, paket gecikmelerinin, açgözlülük duygusuyla son müzakere tarihini kaçırmamanın Amazon'un suçu olduğunu söyledi. Müzakerelerin göz ardı edilmesini, sermayenin krizlerinden doğal olarak kaynaklanan içsel ekonomik dürtülerin bir uzantısı olarak değil, yöneticilerden gelen açgözlü niyet "hastalığının" bir uzantısı olarak kişiselleştirmek. Amerika'nın dünya çapındaki en büyük çevrimiçi pazarında en büyük mal satıcısı olan Amazon, bu nedenle, tüketimi aşan aşırı üretim yoluyla yinelenen ekonomik krizlerin en büyük ifadesidir, ürünlerin deflasyonuna, ardından kârın düşmesine, burjuvazi tarafından alınan borç ve kredilerin artmasına neden olur ve proletarya bunu daha düşük ücretlerle, daha yüksek sömürüyle ve kaçınılmaz bir enflasyon döneminden kaynaklanan daha yüksek yaşam maliyetleri yoluyla artan yoksullaşmayla öder.

Tepedekilere Karşı

Şirketin greve yanıtı, Kamyoncular Sendikası'nın çalışanları kendi sendikalarına katılmaya zorlamak için yasadışı bir girişimde bulunduğunu iddia etmek oldu. Amazon'dan bir sözcü "burada pek çok nüans var ama açık olmak istiyorum, Kamyoncular Sendikası aksi yöndeki iddialarına rağmen hiçbir Amazon çalışanını temsil etmiyor." diyerek sözlerine şöyle devam etti: "Burada gördükleriniz neredeyse tamamen dışarıdan gelenler - Amazon çalışanları ya da ortakları değil - ve aksini iddia etmek Kamyoncular Sendikası'nın bir

başka yalanı."

Şirket, ücretleri ve sosyal hakları tehdit etmek, tutsak izleyici sunumları yapmak, sendikalaşma çabalarını mesaj panolarından kaldırmak ve sendikalaştıkları için işçileri işten çıkarmak gibi sendikalaşmayı engelleme çabalarına on milyonlarca dolar harcamıştır. Hatta Amazon'un Queens, New York'taki BD4 Dağıtım Merkezi'nde grev yapan işçiler "araç trafiğini engelledikleri" gerekçesiyle NYPD tarafından tutuklandılar. Bu da polisin burjuvazinin özel mülkiyeti korumak ve savunmak için tutulmuş ücretli saldırı köpeklerinden başka bir şey olmadığını bir kez daha kanıtladı. Ancak, işçi seferberliği işçi sınıfı için sonuçsuz bir çaba olsaydı, şirketin bu tür baskıcı çabaları anlamsız olurdu.

Amazon'un Time Off Task metriği ile işçileri ölçtüğü, sosyal olarak gerekli emek zamanını tam anlamıyla aldığı, yöneticilerin 24 saat telsiz iletişimi ile çalışanlarını gözetlediği, tuvaleti kullanmak veya çalışma alanlarını temizlemek gibi gereksiz işlevleri ne zaman yaptıklarını saydığı, verimlilik kotalarını karşılamadıkları için işçileri azarladığı ve hatta işten çıkardığı bilinmektedir. İşçiler, daha fazla ve daha hızlı çalışmaları için baskı gördüklerini, bunun da ağrı ve yaralanmalara yol açtığını, talepleri karşılamak için şişelere işlemek zorunda kaldıklarını, tesislerin ve şirket araçlarının uygun klima ve havalandırma üniteleriyle donatılmamış olması nedeniyle kış aylarında bile sıcak çarpması yaşadıklarını bildirmektedir. Amazon, güvenlik programları için 2 milyon dolar yatırım yapmayı planlıyor ve depo ve nakliye çalışanlarına saat başına 22 dolar taban ücret ödüyor. UPS'in değeri Amazon'dan 20 kat daha az olsa da buradaki sendikali işçiler saatte 25-49 dolar kazanıyor.

Uzlaşma Yok

Patronlarla bağlantılı Kamyoncular Sendikası liderliği, 2024 yılında başta Demokrat Parti olmak üzere her iki partiye de lobcilik için 4,5 milyondan fazla harcama yapan bir seçim geçmişine sahiptir. Sendika başkanı Sean O'Brien Cumhuriyetçi Ulusal Kongresi'nde konuşma yaptı. Burjuva devlet partileriyle yapılan bu tür koalisyonlar, sendikal mücadeleyi egemen sınıfın yararına olacak şekilde burjuva devlete teslim etmek için sınıf mücadelesini uzlaşma ve işbirlikçiliğe pasifize etmeye çalışmaktadır. Amaç sınıf mücadelesini, egemen kapitalist sınıf yerine toplumun sözde elitlerine karşı ulusal popülist söylemler aracılığıyla "halkların mücadelesi" merceğine saptırmaktır. Amerikan işçi sınıfının dikkatini, göçmenlere ve bir zamanlar Amerika'ya "ait" olan endüstriyel, tıbbi ve teknik işleri "alan" Çin ve Hindistan'daki işçilere yönelik ekonomik milliyetçilik yoluyla başka yöne çeker, işleri Amerika'ya geri getirmeye çalışmak için gümrük tarifeleri gibi dirijist politikaları desteklerler.

Kamyoncular Sendikası resmi olarak herhangi bir partiyi ya da adayı desteklememiş olsa da hedefleri, hiçbir burjuva partisinin işçi sınıfının iradesini temsil etmediği gerçeğini kabul ederek Amerikan halkı için "emek yanlısı" politikaları zorlayacak iki partili bir koalisyonu desteklemekte, ancak çelişkili bir şekilde burjuva devletiyle bir bütün olarak işbirliği yapmak istemekte, NLRB (Ulusal Emek İlişkileri Kurulu) ve DOL (Çalışma Bakanlığı) ile işbirliklerinin devlet aygıtına yeterince entegre olmadığını görmektedir. İki kutuplu seçimcilğe doğru bu baskı, tabanın anlık görüş ve tutumlarını sınıf hareketinin bir önceliği olarak gören bireyci işçi yaklaşımına dayanmaktadır.

Tabandan Bölünmeyelim

Kamyoncular Sendikası liderliğinin taktik ve retoriğinin bu tür hatalarını kabul etsek bile, bu, NLRB dilekçesine veya sendikalaşma sertifikası için gönüllü işverenlere dayanan, her ikisi de burjuva desteğini bir rejim sendikasıyla farklı olmayan bağımsız izole sendikaların onaylanması olarak algılanmamalıdır. İşçiler, doğrudan işverenler ya da burjuva devletinin aracılığı gibi burjuva etkilerinden arınmış bir sınıf sendikası için mücadele etmeli, uluslararası düzeyde tabandan işçilerle koordinasyon içinde bir bütün olarak burjuvaziye karşı doğrudan grev yapmalıdır.

Kamyoncular Sendikası ve RWDSU (Perakende, Toptan ve Büyük Mağaza İşçileri Sendikası) ile işbirliği 2022 yılında parti tarafından önerilmişti ancak Kamyoncular Sendikası üyeleri arasında bile sektörler arası dayanışma zayıftı, çünkü Amazon'a ve bir bütün olarak sermayeye karşı en fazla baskıyı uygulamak ve sınıf mücadelesini genişletmek için fırsatlar açmak üzere ulusal ölçekte depo, posta dağıtımı, demiryolu ve kargo taşımacılığı sektörlerindeki diğer işçilerle koordinasyon içinde lojistik olarak planlanmamıştı. Partili yoldaşlar, grevdeki işçilerle dayanışmak için Oregon ve Virginia'daki grevlere müdahale ettiler ve Quebec'te yakın zamanda kapatılan yerlerdeki Amazon işçilerinin sendikalaşma mücadelesinde aktif liderlik rolleri üstlendiler, rejim sendikacılığıyla mücadele etmek için sınıf sendikacılığının ve tabandan gelen grupların önemi hakkında konuştular, propaganda dağıttılar ve partinin programından bahsettiler.

Nerede ifade edilirse edilsin rejim sendikacılığına karşı mücadele edecek militan bir işgücünü yeniden kazanmak için her mezhepten, meslekten, ırktan, inançtan ve ulustan taban sendikaları ve taban işçileriyle koordinasyon içinde, uluslararası düzeyde tüm işçilerin çıkarları doğrultusunda birleşik sınıf temelli bir cephenin yeniden inşası, patronların saldırılarına karşı tek etkili savunmadır. Sınıf

mücadelesi, bir bütün olarak işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda, kendi şirketinin, kendi endüstrisinin, kendi ulusunun egemen sınıfıyla işbirliğini reddetmeli ve burjuva devlet partilerine karşı olmalıdır.

YAŞASIN SINIF MÜCADELELERİ!

TEPEDEKİLERE KARŞI!

UZLAŞMA YOK!

TABANDAN BÖLÜNMEYELİM!

DÜNYANIN BÜTÜN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!!!

Starbucks Grevi

SEIU'ya (Hizmet İşçileri Sanayi Sendikası) bağlı SBWU (Birleşik Starbucks İşçileri Sendikası), 2024 yılının Aralık ayı sonunda, Starbucks şirketinin sözleşme görüşmeleri sırasında sunduğu yetersiz ücret teklifini protesto etmek amacıyla beş günlük bir "grev" düzenledi. Grev, Starbucks'ın bir yılı aşkın süredir başarısızlıkla sonuçlanan pazarlık çabalarının ardından 0,25 dolarlık ücret artışı teklifine yanıt olarak geldi. Ancak, SBWU liderliği yıllardır sendikanın şirketi gerçek tavizler vermeye zorlamak için yeterli kaldıraç oluşturmayan bir yönde ilerlediğine işaret eden militan taban ve dosya işçilerini görmezden geldiği için şirketin zayıf teklifi sürpriz değil. İşçilerin %98'i grev eylemine yetki verilmesi yönünde oy kullanırken, sendika liderliği eylemi 5 günle sınırlandırarak ve ülke genelinde farklı günlerde mağazaların greve çıkmasını planlayarak grevi sabote etmeyi seçti. Sonuçta işveren tarafından hiçbir taviz verilmeden sona eren zayıf bir eylem ortaya çıktı. Aynı kısa tatil grevi yöntemi sendika tarafından yıllardır "Red Cup Day" eylemlerinde de kullanılmış ve benzer sonuçlar elde edilmiştir. Gerçek grev eylemleri her zaman süresizdir ve işvereni taviz vermeye zorlamak için işçilerin ekonomik gücünden yararlanmak üzere tasarlanmıştır.

Süresiz grev dışındaki her şey sadece sembolik bir eylemdir.

SBWU içinde örgütlenen işçi militanlar için, sendika yönetiminin son dönemde kullandığı taktikler sürpriz değildir. Yıllardır SBWU ve SEIU'ya bağlı sendika liderliği, sendikanın kaynaklarını neredeyse tamamen Ulusal Çalışma İlişkileri Kurulu (NLRB) seçimlerini kazanmaya ve ardından Starbucks ile işçilerin grev özgürlüğünü satmak anlamına gelse bile her ne şekilde olursa olsun bir sözleşme yapmaya yönelik yasal bir stratejiye odakladı. Bir "örgütlenme çerçevesi" oluşturmak adına gerçekte işçilere bir "örgütlenme deli gömleği" giydirmektedirler; ancak Starbucks işçilerinin, işçilerin yararına olabilecek alternatif sendikacılık biçimlerinin örneklerini görmek için çok da uzak olmayan bir geçmişe bakmaları yeterlidir. İlk Starbucks sendikaları IWW (Dünya Sanayi İşçileri Sendikası) tarafından kurulmuş ve işçiler "dayanışmacı sendikacılık" yöntemiyle sık sık toplu grev eylemlerine katılarak ciddi ücret artışları ve yaşam kalitesinde iyileştirmeler kazanırken, yerleşik sendikal düzenleyici çerçevenin dışında çalışmışlardır.

Bizim Müdahalemiz

CSAN (Sınıf Mücadelesi Eylem Ağı) adlı işçi koordinasyonunda yer alan parti militanları, SBWU'daki işçi arkadaşlarımızla birlikte, Starbucks'a ücret artışı, çalışma saatleri ve diğer kritik talepleri kabul etmesi için baskı yapma çabalarını desteklemek üzere ABD'nin altı eyaletinde grev gözcülüğü yaptı. Ülkenin dört bir yanındaki baristalardan, "grev yasağı" maddesine ve SBWU liderliği tarafından ulusal düzeyde desteklenen "işbirlikçi" pazarlık yaklaşımına karşı çıkmak için mücadele eden CSAN'daki SBWU üyelerinin çabalarına aşına olduklarını duyduk. Yürüyüş, ülke genelinde sendikanın işbirlikçi işyeri sendikacılığının başarısız politikalarından uzaklaşarak işçi sınıfı militanlığına dayalı mücadeleciler bir sendikal programa yöneldiğini görmek isteyen Starbucks

baristalarının sayısının giderek arttığını açıkça ortaya koydu.

Portland'da, bir lokasyondaki SBWU işçileri meseleyi kendi ellerine aldılar. Resmi bir şube yapıları olmamasına rağmen işçiler mağazalarında düzenli sendika toplantıları yapmaya ve işyeri eylemleri örgütlemeye başladılar. Geçen yıl boyunca bu şube, Sınıf Mücadelesi Eylem Ağı ile yakın bağlar kurdu. Şubenin liderleri, mevcut sendika yönetiminin ilk sözleşmede yer alması için kararlılıkla direttiği grev yasağı maddesine karşı aktif bir mücadele yürüttüler ve Portland'da kısa süre önce NSLU (New Seasons İşçi Sendikası) aracılığıyla SBWU grevcileriyle dayanışma kararı almayı başaran yerel bir perakende ve hizmet çalışanları konseyi kurdular. Bu bölgedeki işçiler, Sınıf Mücadelesi Eylem Ağı ile örgütlenerek, bölgedeki sendikalarda çalışan sınıf militanlarının daha geniş dayanışmasını sağlayarak sendikal çabalarının gücünü artırdılar.

Tüm bu çabalar 24 Aralık'ta 28. ve Powell lokasyonundaki SBWU işçilerinin grev hattına girmesiyle bir araya geldi. Buradaki işçiler sabah saat 4'ten akşam geç saatlere kadar mağazayı kapatmayı başardılar ve şehirdeki en uzun süreli grev hattını gerçekleştirdiler. Buradaki katılım büyüktü ve gün boyunca sürekli bir insan varlığı vardı. Grevciler, NSLU ve CSAN ağındaki diğer işçilerin dayanışmasıyla sağlanan maddi malzemelerle desteklendi. Grev hattındaki Starbucks işçileri CSAN rozetleri taktılar ve işçi sınıfının enternasyonalist savaş narası olan "Dünya İşçileri Birleşin!" yazılı grev pankartları taşıdılar. Gün boyunca işçiler, ağın örgütlenme çabalarının sözleşmedeki grev yasağı maddesine karşı çıkma kararlılıklarını güçlendirmede ve geçmişte Kızıl Kupa Günü eylemlerine kimseyi getirmekte zorlanan ve ülke çapında yüksek iş gücü devir oranlarından etkilenen ve bu da iş yerinde liderlik boşluklarına yol açan yerelin güçlenmesine yardımcı olmada oynadığı rolün önemine dikkat

çektiler. Bu arada parti militanları basınıımızı dağıttı ve önceden duyurulan kısa sınırlı grev eylemine yönelik eleştirilerimizi sürdürerek işçilerin patronlardan taviz koparabilmeleri için genel grev eylemlerinin artırılması gerektiğine işaret etti.

Richmond, Virginia'da parti militanları ve çok sayıda diğer CSAN üyesi şehir genelinde birçok grev hattında SBWU işçilerine katıldı. Bir avuç CSAN militanı işçilerin grev hattını tutmalarına yardımcı oldu ve olası müşterileri ve grev kırıcıları grev hattına saygı göstermeye teşvik etti. Ekstra dayanışma gücü ile işçilerin bu noktalardaki güveni pekişti ve kısa süre içinde grev hattını etkili bir şekilde savunabildiler, birçok araba ve grev kırıcı geri dönmeyi tercih etti. Parti militanları ayrıca Sonoma County, California ve Chicago Illinois'deki Starbucks grev hatlarına da müdahale etti. Sembolik 5 günlük grevin sonucu tahmin edilebilirdi. Sonunda işçiler ücretlerinde kayda değer bir artış elde edemediler ve grev eyleminin gücü konusunda daha da demoralize oldular.

IWW, Dayanışma Sendikacılığı ve İlk Starbucks Sendikası

Starbucks işçilerinin karşı karşıya olduğu mevcut durumu anlamak için, şirketteki işçilerin örgütlenme çabalarının köklerine doğru bir sayfa açmak önemlidir. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Starbucks mağazalarında başarılı bir şekilde sendikalaşan ilk grup, 2004'ten 2014'e kadar on yıl süren bir kampanya yürüten ve altıdan fazla eyalette 200-300 işçiyi sendikalaştıran IWW oldu. ABD'nin en büyük şehirlerinden biri olan New York'ta, neredeyse tamamen doğrudan eylem yöntemlerini kullanarak ve NLRB (Ulusal Çalışma İlişkileri Kurulu) sendika sertifikası ya da toplu iş sözleşmesi olmaksızın, işçiler için %25 zam ve garantili çalışma saatleri kazandı. Patronlara karşı sık sık toplu işyeri eylemleri ve grevler yaparak ekonomik güçlerini doğrudan işverene karşı kullandılar ve yerleşik sendika uzmanlarından gelecek

vaatleri beklemeye gerek kalmadan, NLRB'ye veya toplu sözleşme sürecine güvenmeden ekmek ve tereyağı talepleri konusunda "malları" teslim ettiler. Ancak uzun vadede, hizmet sektöründeki yüksek iş gücü devir oranlarının gerçekleri, sendika örgütleyicilerine yönelik şirket baskısı ve IWW örgütlenmesinin geçici kendin yap tarzı, sendikalaşma çabasının sonunda sönmeye nereden geldi; ancak örgütlenme ile elde edilen maddi kazanımlar işçiler için kaldı ve genellikle ABD'deki mağazalardaki ücretlerde çapraz iyileşme sağladı.

Bu dönemde IWW, NLRB seçimlerini kazanmayı son derece zor buldu. Bunun başlıca nedeni, NLRB'nin zincir fast food mağazaları için pazarlık birimlerini daha geniş bir bölgesel düzeydeki tüm lokasyonlardan oluşacak şekilde değerlendirmeye yönelik resmi politikasıydı. Bu da herhangi bir sertifika oylamasının büyük pazarlık birimindeki tüm işçiler tarafından yapılması gerektiği anlamına geliyordu ki bu da bu sektörde örgütlenmenin diğer tüm zorluklarıyla birleştiğinde örgütlenmeyi ve tüm yasal süreçlerin üstesinden gelmeyi son derece zor ya da imkansız hale getiriyordu. İşte bu nedenlerden dolayı, çoğu yerleşik sendika son yıllara kadar bu sektördeki işçilerin örgütlenmesini imkansız görüyordu.

Starbucks Sendikası (SBU) kampanyası, yeni yeni canlanmakta olan IWW için bir amiral gemisi kampanyası haline geldi; IWW çoğunlukla gerilemiş olduğu nostaljik siyasi topluluk olmaktan çıkıp on yıllardır ilk kez emek örgütlenmesine adım atmaya başladı. Bununla birlikte, IWW çabaları çoğunlukla NLRB sürecinin dışında çalışırken, stratejinin tartışmalı bir parçası, örgütçülerin işten çıkarılmasına karşı çıkarak sendika için bir miktar kalıcı güç kazanma girişimi olarak NLRB'nin 7. Bölümü aracılığıyla Haksız İş Uygulaması (ULP) şikayetlerinin dosyalanmasıydı. Bu yöntem, sendikaların ulusal ölçekte ehlileştirilmesinin yasal temelini oluşturan Wagner Yasası'na teslim olma sürecinin başlangıcı olarak gören

birçok kişi tarafından sorgulandı ve IWW'yi geleneksel mücadeleciler sınıf sendikacılığından uzaklaştırma ve bunun yerine sendika içindeki yasal yöntemlerin pragmatik bir şekilde kullanılması yoluyla düzenleyici rejime yavaş bir entegrasyona yöneltme riski taşıdı. Zamanla, ULP'leri dosyalamak için NLRB'nin 7. Bölümüne başvurma taktiği, baskıyı savuşturmak ve sendika içinde örgütlenmeyi "ciddiye almak" için gerekli bir araç olarak giderek daha fazla kabul görmeye başladı. Zamanla, bazı yerlerde ULP dosyalama süreci örgütlenme çabalarının ana odağı haline geldi.

Grev Yasağı Maddeleri, NLRB ve Bağımsız Sendika Hareketi

2016 yılına geldiğimizde IWW'nin içinden Burgerville İşçileri Sendikası kampanyası çıktı. Sendikalaşma çabası, daha büyük emek hareketi tarafından, örgütlenmesi zor fast food ve hizmet çalışanlarının örgütlenmesinde bir amiral gemisi olarak selamlandı, ancak başarı geleneksel titrek ilkeler pahasına geldi ve ilk yıllarında oldukça tartışmalı bir konu oldu. Burgerville örneğinde, NLRB geçmişte Starbucks konusundaki tutumunun tam tersine, küçük yerel mağazaların sertifika seçimleri için pazarlık birimi olarak başvurmasına izin verdi. Portland Oregon'da "dayanışmacı sendikalist" örgütlenme yöntemlerinde deneyimli olan IWW örgütçüleri, sözleşmeleri kazanmak ve NLRB tarafından tanınan sendikalar kurmak için, sadece NLRB sertifikası almakla kalmayıp, IWW tüzüğüyle doğrudan çelişen sözleşmeleri "kazanmak" için grev yasağı maddelerini kabul eden ve patronlara bir dizi başka önemli yetki veren toplu iş sözleşmeleri imzalayarak NLRB'nin kollarına bir adım daha attılar. Ortaya çıkan sözleşmeler, işletme sendikaları tarafından müzakere edilen en tipik sözleşmelere benziyordu ve ücret taleplerinden, işçilerin bahşiş toplama hakkı gibi patronlar için daha kabul edilebilir şeyler lehine feragat ediyordu, bu da ücretlerin sorumluluğunu şirket yerine

müşterilere yükliyordu. Zaman içinde Burgerville sendikası ve onu çevreleyen diğer benzer çabalar yavaş yavaş IWW'den ve onun programı ve ilkeleriyle olan ilişkisinden neredeyse tamamen uzaklaşarak, yerleşik iş dünyası sendikacılık hareketinin yörüngesine ve onunla birlikte Demokrat Parti ve AFL-CIO ile güçlü bağlara sürüklenecekti.

Yıllar geçtikçe, küçük işyerlerinde NLRB seçimlerini yürütmeyi ve grev yasağı maddelerini kabul etmeyi içeren bu özel sendikacılık yöntemi kısa sürede yaygınlaşmaya başladı. Geleneksel olarak örgütlenmesi zor olan işçilerin diğer kesimleri de ülke çapında küçük işyerlerinde NLRB seçimlerine katılmaya ve patronun lehine olan şartlarda sözleşmeleri kabul etmeye başladılar ve bu da yerleşik rejim sendikalarından bağımsız olarak faaliyet gösteren ancak dar şirket hatlarına dayanan, birçok küçük ŞUBE tarafından bölünen ve NLRB'nin sendikal faaliyetlere getirdiği tipik kısıtlamalarla sınırlanan daha küçük sendikaların ortaya çıkmasına yol açtı. Çoğunlukla hayali olan NLRB güvencelerini kazanma tantanasının ardından işçilerin şirket karşısındaki konumlarının acı gerçekleri ortaya çıktıkça, Amazon İşçi Sendikası'nın Kamyoncular Sendikası ile birleşmesinde görüldüğü gibi, eskiden bağımsız olan birçok sendikanın daha büyük ve yerleşik sendikalar tarafından emilmesine yol açtı. Bazı bağımsız sendikalar bugün kendi başlarına devam etse de, birçoğu işçi taleplerini kazanmakta zorlandıklarını görüyor.

İşçiler Birleşti: SEIU ve SBWU Kampanyası

2021 yılında NLRB, Starbucks ile ilgili olarak sendika seçimlerine yönelik politikasını değiştirmeye başladı ve sadece bölge bazında gerçekleşen seçimler yerine yerel mağazaların NLRB sertifikasyon seçimlerini yürütmesine izin verdi. Sonuç olarak, rejim sendikası Service Employees International Union (SEIU), yan kuruluşu SBWU aracılığıyla ortaya çıkan çabaya kilitlendi. SBWU, Demokrat Parti ile sıkı bağları ve

sendika içindeki militan unsurları acımasızca bastırma taktikleri ile tanınan kötü şöhretli SEIU'nun bir üyesidir. Sendika başkanı uzun yıllardır AFL-CIO'da (Amerikan Emek Federasyonu – Sanayi Örgütleri Kongresi) çalışmaktadır ve SEIU, üyelerin defalarca reddettiği zayıf sözleşmeleri üyelere sunması ve sendika liderliğini, önceden ilan edilmiş sona erme tarihleri olan zayıf grevler düzenleyerek aktif olarak sabote etmeye çalıştıkları grev eylemlerine zorlamasıyla tanınmaktadır.

SBWU liderliği, bir örgüt kurmak, yerel işçi liderlerini şirkete karşı mücadele etmeleri için güçlendirmek ve daha büyük bir grev stratejisi oluşturmak yerine, gelecekte daha güçlü eylemler için bir basamak olacak temel bir "örgütlenme çerçevesi" oluşturacağı varsayılan bir sözleşme karşılığında işçilerin grev yapma özgürlüğünü müzakere etme stratejisini benimsemiştir; ancak yasal garantilerin her yerde çok az önemi olduğu görülmüştür, bunun yerine yalnızca dayanışma ve genel grev eylemi yoluyla Starbucks ve Amazon gibi şirket devleri yıkılabilir. Bunun yerine, mevcut liderlik, statükoyu acımasızca koruyan rejim sendikası tarzı bir örgütlenme ile onları ağırlaştırırken, çıkarlarını savunmak için en önemli araçlarını müzakere etmekle tehdit ediyor. Böylece işçiler bir örgütlenme "çerçevesi" yerine sadece bir deli gömleği ile baş başa kalıyorlar.

Starbucks İşçileri!

- İşçilerin grev hakkını pazarlık konusu yapan ya da enflasyon oranlarını aşmayan ücretleri kabul eden ve dolayısıyla gerçek ücret kesintilerini kabul eden her türlü sözleşme teklifine karşı çıkın.

- Tüm üyelerin sorunları ortaya koyabildiği, şirkete karşı işyeri ve bölge kampanyaları düzenleyebildiği, sendikanın taleplerini tartışabildiği ve onaylayabildiği açık toplantılar içeren sendikanın bölgesel şubelerini öz-örgütleyin.

- Sendika üyelerinin özgürce iletişim kurabilecekleri ve sendika içinde kendi kendilerini örgütleyebilecekleri açık iletişim kanalları kurun.

- Şirkete karşı ulusal bir süresiz greve doğru ilerleyin.

- Şirketten bağımsız olarak tüm baristaların ve işçilerin birbirleriyle dayanışma içinde olmak için örgütlenebilecekleri ve çabalarını koordine edebilecekleri bölgesel işçi meclislerine katılın ve bunları geliştirin.

- İşçiler için tirmandırıcı grev eylemleri yaparak maddi kazanımlar sağlayan sert örgütlenme kampanyalarını ilerleterek yeni Starbucks mağazalarının örgütlenmesine yeniden öncelik verin.

- Sendikayı, şirketten bağımsız olarak tüm baristaları kapsayacak şekilde dönüştürerek büyütün.

150. Uluslararası Parti Toplantısı

Zamanında yapılan düzenlemeler ve partideki tüm yoldaşlara yapılan çağrının ardından, sonbahar toplantımızı tele-konferans yoluyla gerçekleştirdik.

Komünistlerin geleneği olduğu üzere, tüm çalışmalar, mütevazı benliklerimizin çok ötesinde olduğunu bildiğimiz büyük bir görevle uğraşan yoldaşlar arasında bir anlayış ve yardımlaşma atmosferinde gerçekleşti. Bizim tek kişisel büyüklüğümüz, maddi toplumsal güçler ve onların kodlanmış karşıt tarihsel gündemleri karşısındaki küçüklüğümüzün farkında olmamızda yatmaktadır. Yaşayan parti yapısının işlevi, komünizm inancını ve bilimini korumak, savunmak ve ölmekte olan düşman dünyaya karşı sürekli mücadele halinde olan sınıfa sunmaktır.

Cumartesi günü hazırlık oturumunda, merkezden sunumundan sonra, yoldaşlar ve şubeler önceki aylardaki faaliyetleri hakkında bilgi verdiler: Doktrinimizin ve uygulamalarının incelenmesi ve

kolektif olarak anlaşılması; bölüm toplantılarından partinin uluslararası toplantılarına kadar toplantıların düzenliliği ve kapsamı; yoldaşlar, şubeler ve merkez arasındaki yakın çalışma bağlantılarının kanalları ve yöntemleri; işçi mücadelelerine zorlu müdahaleler; propaganda araçları ve sonuçları; farklı dillere çeviriler; süreli yayın organlarının hazırlanması, basılması ve dağıtılması; web sitesine katkı; örgüte mali destek...

Aşağıdaki konularda raporlar sunuldu:

- Orta Doğu'da Küresel Savaş
- Ukrayna'daki İmparatorlukların Karşılaştırılması
- Kadın Sorunu Üzerine Tez Taslağı
- İtalya'daki Sendikal Faaliyetler Hakkında Rapor
- Latin Amerika'da İşçi Mücadeleleri
- Amerika Birleşik Devletleri'nde İşçi Hareketinin Tarihi
- Burkina-Faso'nun Bağımsızlığı Sınanıyor
- Türkiye Komünist Partisi Tarihi

Burkina-Faso'nun Bağımsızlığı Sınanıyor

Burkina Faso, Batı Afrika'da denize kıyısı olmayan, kuzeyde Mali ve güneyde Gana ile sınırı olan bir ülkedir. Ekonomik olarak geri kalmış bir ülkedir ve faaliyetlerin büyük bir kısmı işgücünün yaklaşık yüzde 80'ini istihdam eden tarıma odaklanmış olup, önemli bir kısmı geçimlik tarıma ayrılmıştır. Kuzeyde büyük bir köylü nüfusu bulunurken, kapitalist sanayi güneyde, yeni hükümet merkezi Ouagadougou yakınlarında yoğunlaşmıştır. Dünya Bankası'na göre Güney, 2023 yılında GSYH'nin yüzde 48'ini oluşturan hizmetlere ev sahipliği yaparken, imalat yüzde 10'dan azdır. Ülkenin kişi başına düşen GSYH'si 2019'da sadece 774,84 dolardı; 2020 itibarıyla 21 milyon olduğu tahmin edilen nüfus, yıllık yüzde 2,86 gibi hızlı bir oranda artıyor.

Ticari ekonomi tarihsel olarak pamuk yetiştiriciliğine dayanmaktadır. Son yıllarda altın ihracatı büyük önem kazanmıştır. 2018 yılında ihracatın yüzde 85'ini altın ve pamuk oluşturmuştur.

Buna rağmen, kırsal nüfusun çoğu, özellikle de toprağa ve karar alma gücüne sınırlı erişimi olan kadınlar

yoksul kalmaya devam etmektedir. Yoksulluk 2009'da yüzde 47'den 2014'te yaklaşık yüzde 40'a düşmüş olsa da, özellikle kırsal alanlarda yaygın olmaya devam etmektedir. Köylü yoksulluğunun başlıca nedenleri: ekilebilir arazi yetersizliği, yetersiz ulaşım ve iletişim ağları, iklim ve düşük tarımsal verimliliğidir.

Düşük düzeyde makineleşme ve sınırlı ürün çeşitliliği nedeniyle Burkina tarımı iklim değişikliğine, özellikle de kuraklığa karşı savunmasız kalmakta, bu da tarımsal verimliliği istikrarsız ve uluslararası piyasa fiyatlarına bağımlı hale getirmektedir.

Burkina, 2010-2016 yılları arasında ortalama yüzde 6,82'lik büyüme oranıyla Afrika'nın en hızlı büyüyen ekonomilerinden biriydi. Ancak 2019 yılında büyüme, İslamcı gruplardan kaynaklanan güvenlik tehditlerinin artması ve Covid-19 salgını nedeniyle yüzde 5,68'e düşmüştür.

2024 Yılında

Bölgedeki Fransız emperyalizminin çöküşü ilk olarak Mali'de kendini göstermiş, bir yıldan kısa bir süre içinde gerçekleşen iki darbe Fransız etkisinin azaldığını ortaya koymuştur. Fransız hakimiyetinin ortadan kalkması, özellikle Wagner Grubu ve diğer Rus özel askeri şirketleri aracılığıyla Rus müdahalesinin önünü açtı ve bu şirketler o zamandan beri Bölgede varlık gösteren Afrika Kolordusu olarak yeniden örgütlendi. Bu güçlerin büyük bir kısmı Mali'de Tuareg ayrılıkçılarıyla savaşıyor.

Bu darbeleri körükleyen hoşnutsuzluk sadece önceki rejimlerin cihatçı isyanlarla mücadele edememesinden kaynaklanmıyordu; gıda fiyatlarındaki dramatik artışlar ve yaygın sosyal istikrarsızlık da rol oynadı.

2023 yılına gelindiğinde 2 milyondan fazla Burkinabe ülke içinde yerinden edilmiş ve yaklaşık 150.000 kişi komşu ülkelere sığınmıştır. Birleşmiş Milletler, Burkina Faso topraklarının neredeyse yarısının şu anda hükümetin kontrolü dışında olduğunu ve iki ana İslami aşırılıkçı grubun - El Kaide'ye bağlı Jama'at Nusrat al-Islam wal- al Muslimin (JNIM) ve Büyük Sahara İslam Devleti (ISGS) - özellikle köylü nüfusun yoğunlaştığı ve aynı zamanda çok sayıda işsiz gencin bulunduğu

Kuzey Bölgelerinde etkilerini genişletmek için kaosu kullandığını bildiriyor. Bu iki grup genellikle toprak ve nüfuz için birbirleriyle rekabet etmekte, ancak hükümet güçlerine karşı işbirliği yaptıkları da bilinmektedir.

İslamcı İsyan

Kuzeydeki köylüler için koşullar özellikle vahim. JNIM gibi İslamcı gruplar kontrollerini sıkılaştırdıkça, köylüler kendilerini bu grupların şiddeti ile ordunun sert misillemeleri arasında sıkışmış buldu. Kuzey, en acımasız saldırılardan bazılarında sahne oldu. Bunlar arasında Nisan 2024'te Burkinabe ordusu tarafından 223 sivilin infaz edilmesi de yer alıyor: yetkililer bu olaydan İslamcı savaşçıları sorumlu tuttu ve bu savaşçıların genellikle asker kılığına girdiklerini iddia etti.

2020 yılında, darbeden önce, önceki Cumhurbaşkanı Roch Marc Christian Kaboré, birkaç ay önce bir maden konvoyuna yapılan terörist saldırının ardından, özellikle İslamcı isyancılarla savaşmak için oluşturulan ordudan ayrı bir vatandaş milisi olan VDP'yi (Anavatanı Savunma Gönüllüleri) kurdu. Darbeden sonra cunta hükümeti 90,000 asker topladığını iddia etti. Kuzeydeki İslamcı gruplar sık sık VDP'ye ya da orduya katıldığından şüphelenilen köylere saldırıyor ve pusu kuruyor.

Çatışmalar nedeniyle Burkina Faso'da proleterleşme süreci hızlandı ve pek çok köylü topraklarını terk etmek zorunda kaldı. Köylüler İslamcılar tarafından istila edildikçe veya askeri operasyonlarla tahrip edildikçe, bu köylülerin iş aramak için kent merkezlerine göç etmekten veya komşu ülkelere sınırı geçmekten başka seçenekleri kalmıyor. Bu göç genellikle, giderek daha umutsuz koşullarda sıkışıp kalan ailelerine havale gönderme ihtiyacından kaynaklanıyor.

Burkinabe cuntası krize çözüm olarak toplumu militarize etmeye çalıştı, ancak bu sadece işçi sınıfı ve köylülüğün acılarını daha da arttırdı. Askeri taahhütler nedeniyle zorlanan devlet bütçesi, proletaryanın vahim koşullarını daha da kötüleştiren yeni vergilerin dayatılmasına yol açtı. Unité d'Action Syndicale (Sendikal Eylem Birliği) tarafından kınandığı üzere, sendika üyelerinin zorunlu olarak orduya alınması,

rejimin askeri saflarını güçlendirme konusundaki çaresizliğini yansıtmaktadır.

Bu çabalara rağmen ordunun etkinliği sorgulanmaya devam ediyor. Haziran 2024'te JNIM tek bir saldırıda 107 askeri öldürdü; Ağustos başında aynı grup tarafından kurulan başka bir pusuda 50'si sivil olmak üzere 200'den fazla kişi öldürüldü; aynı ayın ilerleyen günlerinde ise başka bir saldırıda yaklaşık 200 kişiyi öldürdü. Devam eden bu askeri kayıplar, cuntanın ve önceki yönetimin aksine İslamcı isyanla yüzleşeceğine dair güvence vererek iktidara gelen lideri Traoré'nin meşruiyetini zayıflattı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hükümet iç ve dış güçler tarafından artan sayıda darbe girişimini engelliyor gibi görünmektedir.

Rusya ile İlişkiler

Rusya ile yakınlaşma beraberinde emperyalist sömürünün yeni bir biçimini getirmiştir. Rus askeri danışmanların gelişi ve Rusya'dan tahıl sevkiyatı kurtuluşun işaretleri değil, Burkina Faso'nun yabancı güçlere bağımlılığının devam ettiğinin göstergeleridir. Daha önce de gözlemlediğimiz gibi, "savaş bir kez daha toplumu sermayenin suretinde ve benzerliğinde şekillendirmenin, işgücünü askeri disiplinle çerçevelemenin, kırsal alanları insansızlaştırarak proleter yedek ordular yaratmanın, dış emperyalist güçlerden gelen yatırım ve yardımları engellenmenin bir yolu haline geliyor." Özellikle askeri yardım şeklinde artan Rus etkisi, proletarya ve köylülük için feci sonuçlar doğurarak Burkinabe toplumunun militarizasyonunu arttırdı.

İnsani ve Ekolojik Kriz

Burkina Faso'da sıcaklıkların 45 derecenin üzerine çıktığı son sıcak hava dalgası, başta büyük kapitalist devletler olmak üzere küresel kapitalizmin ve onun doğayı acımasızca sömürmesinin şiddetlendirdiği bu ulusun çevresel kırılganlığının altını çizmektedir. Kriz felaket boyutlarına ulaşmıştır. 2023 yılı sonunda 42.000 Burkinabe aşırı gıda güvensizliğinden muzdaripti ve milyonlarcası da bu durumu yakından takip ediyordu. İslamcıların kontrolü altındaki abluka altındaki şehirlerde durum daha da vahimdir ve hareket kısıtlamaları yardımların ulaştırılmasını

engellemektedir. 6,100'den fazla okulun kapalı olması ve sağlık tesislerinin ciddi şekilde yetersiz olması nedeniyle 3.6 milyon kişi tıbbi bakıma erişememektedir.

Devam eden çatışma ve cuntanın askeri müdahalesi Sahel üzerinden yapılan uyuşturucu kaçakçılığını da körükledi ve Burkina Faso Avrupa'ya giden uyuşturucuların transit ülkesi haline geldi. Birleşmiş Milletler Uyuşturucu ve Suç Ofisi (UNODC) 2022 yılında Mali, Çad, Burkina Faso ve Nijer'de 1.466 kilogram kokain ele geçirildiğini, 2013-2020 yılları arasında ise sadece 13 kilogram kokain ele geçirildiğini bildirdi. Uyuşturucu kaçakçılığındaki bu artış, Sahel devletlerinin sınırlarını kontrol etme konusundaki yetersizliklerini vurgulamaktadır. Burkina Faso'da, daha önce de belirttiğimiz gibi, cunta hükümeti ülkenin sadece yarısını kontrol etmektedir.

Rejime Halk Desteği

Özellikle proletarya ve küçük burjuvazi arasında cuntaya verilen halk desteği, büyük ölçüde rejimin milliyetçi ve "anti-emperyalist" söyleminin bir sonucudur. Ancak bu destek kırılığandır ve cuntanın güvenlik ve istikrar vaatlerini yerine getirme kabiliyetine bağlıdır. Cunta yönetiminin "ulusal diyalog" kisvesi altında 60 ay daha uzatılması, İbrahim Traoré'nin elindeki gücü daha da artırarak gelecek seçimlerde aday olmasına ve rejimini pekiştirmesine olanak sağladı.

Egemen Kontrol ve Yabancı Yatırım

Hükümet, doğal kaynakları üzerinde daha fazla kontrol sahibi olduğunu gösteren bir adım atarak iki altın madenini kamulaştırdı, ancak bunun bedeli ağır oldu. Madenler, İngiltere merkezli Endeavour Mining ile ABD merkezli yatırım şirketi Liliium Group'un bir yan kuruluşu olan Liliium Mining arasında bir anlaşmazlığa konu olmuştu. Varılan anlaşmaya göre Liliium madenlerin mülkiyetini Burkinabe hükümetine devredecek, Endeavour ise 60 milyon dolar ve madenlerden birinde üretilen 400.000 onsa kadar altın üzerinden yüzde 3'lük bir royalti alacak. Kamulaştırma Burkina Faso'nun kendi kaynakları üzerindeki egemenliğini teyit ederken, ülkenin gelir elde etmek

için yabancı sermayeye bağımlılığının devam ettiğini de vurguluyor.

Afrika Kalkınma Bankası Grubu, başkent Ouagadougou'nun 250 km batısındaki Dédougou'da 18 MW'lık bir güneş enerjisi santralının inşası için Afrika için Sürdürülebilir Enerji Fonu'ndan 6 milyon Avroluk imtiyazlı bir finansman paketini onayladı. Anlaşma ilk olarak cuntanın iktidarı ele geçirmesinden önce kararlaştırılmış olsa da, Batı Afrika ve Avrupa burjuvazileri yeni Sahel hükümetlerine uyum sağlamış ve kâr fırsatları görmüş görünüyor. Kısmen AfDB'ye ait olan ve Fransız yenilenebilir enerji şirketi QAIR tarafından işletilen güneş enerjisi projesi, darbeden önce kararlaştırıldığı gibi hükümete sabit bir fiyattan elektrik satmayı amaçlıyor.

Konfederasyon

Geçtiğimiz yıl, her biri son yıllarda darbelere maruz kalan Nijer, Mali ve Burkina Faso, temel amacı bölgeyi istikrarsızlaştıran İslamcı gruplar ve etnik isyanlara karşı güvenlik işbirliğini güçlendirmek olan AES'i (Sahel Devletleri İttifakını) kurdu.

Bu yıl ittifak, üye ülkeler arasındaki ekonomik ve siyasi bağları daha da derinleştirme hedefiyle Sahel Devletleri Konfederasyonu'na dönüştü. Amaç ortak bir para birimi oluşturmaktır. Tarım, su ve enerji gibi sektörlerin paylaşımına ilişkin tartışmalar "ekonomik egemenlik" elde etmeye yönelik geniş planların bir parçasıdır. AES, İslamcı tehditlere karşı yeterli desteği sağlamamakla suçlanan ECOWAS'tan (Batı Afrika Devletleri Ekonomik Topluluğu) çekilme kararı aldı. Ayrıca başta Fransa ve ABD olmak üzere Batılı güçlerin emperyalist egemenliğine karşı olduğunu ilan etti. Ancak tarihin de gösterdiği gibi, bu uluslar daha güçlü emperyalizmlerin hakim olduğu küresel emperyalist sisteme dahil olmaya devam ettiklerinden, kapitalizm altında gerçek ekonomik bağımsızlık mümkün değildir.

Bununla birlikte, Konfederasyonun kurulması bölgede önemli bir gelişmeye işaret etmektedir. Sahel devletlerinin daha yakın bir şekilde birleşmesi ilerici bir gelişmeyi temsil etmektedir: farklı ülkelerin ekonomisini, altyapısını ve kurumlarını birleştirmek,

işçi sınıfını da birleştirmek anlamına gelmektedir. Konfederasyon Rusya, Çin, Türkiye ya da İran gibi diğer ülkelerin emperyalizmlerine fayda sağlasa bile bu böyledir.

Bununla birlikte, bu yeni konfederasyonun yürüngesi belirsizliğini korumaktadır. Bu ilerici unsurun ne ölçüde gerçekleşeceği henüz belli değil. Batı baskısına bir alternatif olarak Rusya'nın Afrika'daki vekiline dönüşebilir ya da darbeler, İslamcı isyanlar ya da istikrarsızlığın yol açtığı dış baskılar altında çökebilir. Ya da Konfederasyon sadece sembolik ve etkisiz kalabilir, "egemenlik" ve "anti-emperyalizm" retoriğine rağmen yabancı güçlere sessizce boyun eğebilir ve eskisi gibi onlara bağımlı olabilir.

Solun Arşivlerinden

Anarşizm Üzerine Üç Makale

Il Soviet, No. 13, 16-3-1919; Il Soviet, No. 15, 23-5-1920

Sosyalizm ve Anarşi

Mart 1919 tarihli aşağıdaki makale, PSI (İtalyan Sosyalist Partisi) içindeki çekimser Komünistlerin konumunu açıklığa kavuşturmak için yazılmıştır; bu eğilim, parti içindeki reformistler ve Parti dışındaki anarşistler tarafından anarşizme eğilimli olarak temsil edilmektedir. Seçimler, Birinci Dünya Savaşı'nın ardından şiddetli işçi sınıfı mücadelelerinin patlak vermeye başladığı bir dönemde İtalyan burjuvazisi tarafından çağrıldı. Çekimserlik, Aralık 1918'den itibaren partinin Komünist Solu tarafından, seçimlerin imha ettiği devrimci enerjilerin dağılmasını önlemek için kullanılan bir taktikti. Bu taktiğin savunulmasının, anarşistlerin ya da daha sonra K.A.P.D.'in (Almanya Komünist İşçi Partisi) "sol-komünistlerinin" ilkesel çekimserliği ile hiçbir ilgisi yoktu.

Metin, özetle, anarşizm fikirlerine karşı devrimci Marksizmin geniş programatik kavramlarını içermektedir. Temel ilkelerin bu şekilde yinelenmesinin hedefinde sadece parti içindeki birkaç sağcı reformist değil, kendilerini maksimalist olarak tanımlayan çok sayıda kişi vardı. "Maksimalist" teriminin, azami programın uygulanmasını talep edenleri ifade ederken, aslında parti içinde çok çeşitli bakış açılarını kapsadığını belirtmek gerekir: Boero gibi reformistleri

PSI'dan ihraç etmek isteyen uzlaşmaz devrimcilerden, Serrati gibi radikalizmi büyük ölçüde sözel olan ve ne pahasına olursa olsun birlik isteyen kişilere kadar.

Il Soviet, No. 13, 16-3-1919

Seçimlere katılmaya karşı kampanyamızı başlatırken, açık olmaktan ve bazı yararlı açıklamalara neden olmaktan başka bir işlevi olmayan bir itiraz bekliyorduk: siz anarşistsiniz!

Aslında bu itiraz çeşitli çevrelerden geldi: hatta Torino'daki maksimalist yoldaşların görüşlerini yansıttığı kesin olan Boero yoldaşın elverişli bir çalışmasına yanıt veren "Avanti" bile anarşist çekimserlikten söz ediyor.

"Libertario" ise, anarşist ve bizim sosyalist düşüncelerimiz arasındaki farkı fırsatçı bir şekilde teyit ederken, bizi tövbe yolundaki insanlar olarak tasvir etmeye çalışıyor ve anarşistlere "prim vermekten" yana olduğumuzu ve diğer adımları tamamlayarak sonunda şunu kabul edeceğimizi hayal ediyor... Marx, Bakunin tarafından yenilgiye uğratıldı.

Şimdi herkesin önünde Sosyalist ve Marksist olduğumuzu ve öyle kalacağımızı ortaya koymak iyi olacaktır.

Sosyalizm ve anarşi arasındaki ilişki çoğu zaman yanlış anlaşılmaktadır. İki ekol arasındaki tek farkın seçimci ve parlamenter taktik olduğu sık sık tekrarlanır. Birçokları, hatta sosyalistler bile, bu iki ekolün nihai hedefinin, gelecek toplum vizyonunun ve devrimci tarihsel süreç vizyonunun aynı olduğunu söyler.

Son olarak, anarşizmde, biz sosyalistlerin iyi ve gerçek devrimcilerden daha az olup olmadığımızı görmek için - sadece anarşinin takipçileri tarafından ifade edilen yargılar aracılığıyla bile olsa - üzerinde sık sık düşünmenin mantıklı olduğu daha mükemmel, daha saf, daha yüksek bir yöntem, bir anlayış olduğunu düşüncesizce kabul eden az sayıda sosyalist yoktur.

Bize göre, seçimlere olan isteksizliğimiz hakkında ne söylenirse söylenir, sosyalizm ve anarşizm farklı yöntemlerdir ve bu ikinci yöntem kendi içinde

hatalıdır, toplumun ve tarihin yanlış bir yorumuna dayanır, kendini devrimin gerçek gelişimiyle özdeşleştirmez; ve tam da bu nedenle gerçek devrimci yöntem değildir ve pek çok kişinin içten içe inandığı gibi sosyalist yöntemden daha az "daha devrimci" olarak adlandırılabilir.

Proletaryanın burjuvazi üzerindeki sınıf mücadelesi ve zaferi sürecine tekabül eden anlayış ve taktikler Marksizmde mevcuttur ve çağdaş olaylar bunu tüm tahminlere karşı, Bakunin, Kropotkin, Sorel'e karşı olduğu gibi Bernstein ve reformistlere karşı da her yönden doğrulamaktadır.

Proletaryanın bir sınıf partisi haline gelmesi, siyasi iktidarın fethi, proletarya diktatörlüğü, yani bir hükümetin kurulması ve sermayenin bu merkezi iktidar tarafından sistematik olarak kamulaştırılması, devrimin gerekli sürecini temsil eder.

Kısa sayılmayacak bir sürede ulaşılan yeni komünist toplumun düzeni, sınıf farklılıklarının ortadan kalkması ve böylece açık ve net bir siyasi iktidarın uygulanması, üreticilerin faaliyetlerinin koordinasyonu ve disipline edilmesi ve ürünlerin kolektivitelyi temsil eden merkezi organizmalar tarafından dağıtılması üzerine kurulu bir üretim sistemi ile nitelendirilcektir.

Tüm bu varsayımlar anarşizm tarafından teker teker reddedilir ve eleştirilir.

Devrimde sadece burjuva devletinin değil, her türlü siyasi iktidarın yıkılmasını; ekonominin dönüşümünde, kapitalistlerin mülksüzleştirilmesini neredeyse otomatik olarak belirleyecek olan devletin ortadan kaldırılmasını izleyen kendiliğinden bir olguyu; yeni toplumun düzeninde, ürünlerin daha iyi dağıtılmasını sağlayacak olan özgür üretici gruplarının özerk hareketini görür.

Bu önemli farklılıkları tartışmak, bizim bakış açımıza göre anarşist sistemin sosyalist sistemden daha aşağı olduğunu göstermek ilginç olurdu.

Ancak şu andan itibaren, girdiğimiz tartışmanın sosyalistler tarafından ve sosyalistler arasında bir tartışma olduğu açıktır. Bu nedenle parti, proletaryanın

iktidarın siyasi fethine devrimci mi yoksa yasal yollarla mı ulaşması gerektiğini ve seçimlere müdahalenin, birçok çekinceyle ve sadece Maksimalist propaganda yapma niyetiyle bile olsa, devrimci eylemin başarısızlığı için bir koşul, burjuvazinin kurumlarını kesin çöküşten kurtarmak için kışkırtmak istediği proleter enerjilerin zararsız bir çıkışı olup olmadığını belirlemelidir.

Sosyalistler ve Anarşistler

Yeni Komünist Enternasyonal'in kurulduğu ve birçok ülkede devrimci hareketin yükseldiği Mart 1919'u izleyen dönem, komünist sol için gerçek "umut günleri"ydi. Artan hayat pahalılığı İtalyan işçi sınıfı tarafından grev dalgaları ve gerçek sokak savaşları biçimini alan kitlesel mücadelelerle karşılandı. Bu, devrimci inisiyatifin alınması gereken bir dönemdi; ancak komünist sol bu görevi tek başına yerine getiremeyecek kadar küçüktü ve PSI'nin büyük kısmı bu işe uygun değildi. Komünist Solun Tarihi durumu net bir şekilde ifade etmektedir: "İrade devrim yapamaz ya da parti devrim yaratamaz, oportünizmin proleterlerin cömert kalabalığını ve gücünü çektiği yanlış yönleri zamanında engelleyerek bilinçli eylemiyle devrimleri destekleyebilir ve desteklemelidir. Tarihin o zaman sunduğu ve partinin elinden kaçırdığı kaynak, kavanozların akışını açarak devrimci selin etkisini önleyebileceğini bilen düşmanın manevrasına giden yolu tıkamaktı. Eğer proletarya kendisini demokratik yanlısamalardan kurtararak parlamenter gemiyi arkasında yanar halde bırakmış olsaydı, mücadele oldukça farklı bir şekilde sonuçlanırdı. Devrimci partinin görevi, kendisini diğerinin önüne atarak bu büyük sonucu denemektir. Ama parti devrimci değildi" (Cilt I, s.175).

Aşağıdaki metnin yazıldığı sırada PSI giderek artan bir stres altındaydı: önceki yıl yaşanan olaylar bir bölünmenin an meselesi olduğunu açıkça ortaya koymuştu, çekimser fraksiyon da dahil olmak üzere Komünist gruplar hala aralarındaki anlaşmazlıkları çözmeye çalışıyorlardı. Bunlar arasında Antonio Gramsci liderliğindeki Torino'daki "Ordine Nuovo" grubu da vardı. Daha sonra İtalya Komünist Partisi'nin kurulmasına katkıda bulunacak kadar şekillenen bu eğilim, aslında anarşistlerin devlet sorunu ve

sosyalizme ekonomik geçiş anlayışı konusundaki kafa karışıklıklarının çoğunu paylaşıyordu. Ordovistler sovyetleri fabrikaya dayalı ekonomik yönetim organları olarak düşünüyorlardı. Başka bir deyişle, fabrika konseylerini komünist devletin temeli olarak görüyorlardı. Bu anlayış, Proudhon'u anımsatan bir şekilde, proletaryanın ekonomik ve siyasi örgütlenmesini birbirine karıştırıyordu. Modern solcular doğal olarak Gramsci'yi Marksizmin ("esnek bir doktrin" olarak algılanan) örneği olarak görür ve işçilerin fabrika konseyleri aracılığıyla üretimi yönetmesinin çok ilerici bir adım olduğunu düşünürler. Gerçekte, aşağıdaki makalenin de işaret ettiği gibi, komünist program çok daha radikal bir hedefin peşindedir: "üretim özgürlüğünün" bastırılması.

Il Soviet, No. 13, 16-3-1919

Ancona'dan "Volontà" ile- telaşsız! - polemige devam ediyoruz. 1 Kasım'dan bu yana bizimle polemik yapmak için uzun bir makale ayırdı.

Anarşist köşe yazarı önce konuyu saptırıyor, sonra devlet fobisi etrafında biraz dönmek için kendini mazur görüyor; ve sonunda bizim esas olarak tanımladığımız noktaya geliyor.

Anarşistler - demiştik - burjuvazinin ekonomik mülksüzleştirilmesinin anlık olacağını ve burjuva iktidarını yıkacak proleter ayaklanmayla eşzamanlı olacağını düşünüyorlar.

Basitçe hayali olan bu öncül üzerine, diğer yanlısamalarını, her türlü iktidarın, devletin, proleter hükümetin yararsızlığı üzerine inşa ediyorlar.

Bu aynı zamanda, malların üretimi ve dağıtım alanında üretici ve tüketici gruplarının özgürlüğüne dayanan anarşist ekonomik anlayışın yanlışlığıyla da aynıdır - burjuva özel girişim sisteminin ya da Mazzinist derneklerin yerini alırken, komünist ekonomik kavramın korkunç orijinal içeriğinin çok altında kalan bir kavram: "üretim özgürlüğünün" bastırılması.

Komünist devrimin bu devasa görevini anlamayan

Anarşistler, bu lanetli devleti (metafiziksel olarak kapitalizme içkin, ondan bağımsız, ona hangi sınıf sahip olursa olsun aynı!) öldürmenin yeterli olacağına, çünkü her şeyin kendiliğinden yerine oturacağına inanırlar - sosyalist ekonominin burjuva ekonomisinin yerine bir anda ikame edilmesinin mümkün olduğunu hayal ederler.

Doğru anahtar bulduğumuzu, "Volontà"nın soruna yaklaşımımız karşısında başvurduğu polemikçi muazzamlıklar kanıtlıyor.

Siyasi devrimden sonra henüz mülksüzleştirilmemiş burjuvaların var olmaya devam edeceğini savunmak, anarşist dostlarımıza göre ütöpik sosyalizmdir!

Engels, eğer tekrar yaşasaydı, bizi sosyalizmin tarih öncesine kadar kovalardı! Zavallı biz... ve zavallı Engels!

Ya tam da ütopyacılık, yeni toplumu, ona götüren tarihsel sürecin bilincinde olmadan hayal etseydi! Ya tam da Marx ve

Engels, bizim mütevazı ama inatçı destekçileri olduğumuz kesin kriterleri belirleyerek bu sürecin gerekli araçlarını gösterseydi! "Volontà"nın köşe yazarı sadece Rusya Cumhuriyeti Anayasası'nı ve Üçüncü Enternasyonal'in başka bir zaman kaydettiğimiz diğer belgelerini değil, Komünist Manifesto'nun "proleterler ve komünistler" bölümünün son iki sayfasını da tekrar okusun. Orada, iktidarın fethinden sonra kademeli kamulaştırma sürecinin tartışıldığını görecektir.

Anarşist derginin düzensiz bir şekilde tartıştığı diktatörlük sorununun tamamı tam da buradadır. Bu, dönemin varlığı ya da yokluğu (ve bazı sosyalistler hemen geçici olanı eklemelerse ölürlere) ya da egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletarya tarafından burjuvanın aşamalı olarak mülksüzleştirilmesidir.

Daha önce anarşistlerle girdiğimiz polemikte, bu dönemin (geçiş dönemi, doğru, çünkü başlangıcı ve sonu varsa geçiş dönemi olmayan bir dönem olamaz) en az bir nesil süreceğini yazmıştık.

O halde, Radek yoldaşın "Comunismo" dergisinde yayınlanan ve doğrudan klasik Marksizmin

doktrinlerinden esinlenen "Bilimden Eyleme Sosyalizmin Evrimi" başlıklı çalışmasında şu çok açık önermeler yer almaktadır:

"Diktatörlük, bir sınıfın kendi iradesini diğer sınıflara açıkça dikte ettiği yönetim biçimidir... Sosyalist devrim, kapitalist sınıfın tahttan indirilmesiyle başlayan uzun bir süreçtir, ancak kapitalist ekonominin sosyalist ekonomiye, işçilerin "kooperatif" cumhuriyetine dönüşmesiyle sona erer. Bu süreç her ülkede en az bir kuşak gerektirecektir ve bu zaman dilimi tam da proletarya diktatörlüğü dönemidir; proletaryanın bir yandan kapitalist sınıfı durmaksızın bastırması gerekirken, diğer yandan özgür kalarak sosyalist yeniden inşa için çalışabileceği dönemdir."

"Volontà" vicdanımıza "devrimin mülksüzleştirici işlevine karşı çıkmayı" koyuyor!

Sanki devrimci sürecin Marx'ın gördüğü ve Radek'in yukarıdaki sözlerinin tarif ettiği gibi bu kadar karmaşık olması bizim kaprislerimizden kaynaklanıyormuş gibi.

"Volontà"nın akıl yürütmesi aldatıcıdır. İfşaatının-ayaklanması tarihsel; toplumsal ve teknik olasılığıyla ilgilenmek yerine, kendisini, toplumsallaştırmanın yönetimi bir devlete emanet edilirse devrimin başarısız olacağını göstermeye adar; ekonomik ayrıcalığın bir süre daha var olmasına izin verilirse daha da fazla.

Bu muhteşem sofizme sahip olan eleştirmenimiz, bunu kapitalist dünyaya bir hayat sigortası poliçesi olarak sunarak yeniden iyi bir burjuva olabilir!

"Volontà" ekonomik ayrıcalığın korunmasını, bize göre ekonomik ayrıcalığın ortadan kaldırılmasının en hızlı süreci olan bu programın uygulanması olarak adlandırmaktadır.

Anarşizmin vahşi hayalleri arasında değil de, yaşadığımız gezegenin yüzeyinde geliştirilebildiği sürece, kesinlikle daha hızlı bir program olmasını isterdik.

Ancak, anlık sosyalizasyon gibi saçma bir kavramı desteklemek için kulaktan dolma bir Marksizme

başvuruluyor ve buna itiraz ediliyor: ekonomik ayrıcalık mı var? Siyasi ayrıcalığı belirleyecektir. Korumak istediğiniz devlet, siz sosyalistlerin ayrıcalıklı olanı korumak istediğiniz iki sınıf arasında, patronlar sınıfını desteklemeyi seçecektir.

Ama bu metafiziğe fosilleşmiş Marksizmdir! Marksist diyalektik anlayışında devletin tarihte kalıcı özellikleri ve işlevleri yoktur: her sınıf devleti o sınıfın evrimini takip eder: önce devrimci bir motor, sonra bir koruma aracıdır. Böylece burjuva devleti feodal ayrıcalıkları muazzam bir mücadeleyle parçalar ve daha sonra burjuvazinin ayrıcalıklarını proletaryaya karşı savunmak için mücadele eder.

Ancak proletaryanın iktidara gelişi (üstadın ölümsüz düşüncesini fakir kelimelerimizle ifade ediyoruz) yeni bir egemen sınıfın katılımı anlamını aşar. Proletarya-insanlığın yaşamı boyunca ilk kez - ekonominin yasalarının bilincine sahiptir; ve "devriminin zaferinde insanlığın tarih öncesi sona erer".

Proleter devlet, kapitalist sistemin bağlarını koparır ve onun yerine insanlığın evrensel çıkarları için insanların faaliyetlerinin rasyonel bir şekilde kullanıldığı bir sistem getirir. Proleter devlet, kapitalist sınıfın tasfiyesi döneminde ayakta kalır, ancak başka bir egemen sınıf yaratmaz. Tarihsel görevi, devletin siyasi iktidarının gerekliliğini ortadan kaldıracak olan sınıfların ortadan kaldırılmasıdır.

Bu, gelecekteki toplumun "temsilcileri" olmayacağı ve merkezi yönetime sahip olmayacağı anlamına gelmez.

Bu sadece bunun siyasi bir işlevi olmayacağı anlamına gelir, çünkü artık bir sınıf için başka bir sınıfa karşı hareket etmek zorunda kalmayacaktır - sadece ekonomik ve teknik işlevlere sahip olacaktır, çünkü tüm insanların düşman doğaya karşı eylemlerini yararlı ve rasyonel bir şekilde uyumlu hale getirecektir.

Bolşevizm Anarşistlerce Karalanıyor

Burada sunulan son metin, Bolşeviklerin politikalarını çağdaş anarşist eleştirmenlerine karşı savunuyor. Makaledeki anarşist argümanların özetinden, Lenin ve Troçki'nin partisine yöneltilen suçlama türlerinin son

yetmiş yılda ne kadar az değiştiği açıkça anlaşılıyor: Bolşeviklerin sovyetlerle ilgili açıklamalarında ikiyüzlü oldukları fikri, anarşizmin "değişmez" bir özelliği gibi görünüyor. Makale, Marksist teoride "tüm iktidar sovyetlere" ve "komünist partisi tarafından yönetilme" olumlamaları arasında neden bir çelişki olmadığını göstermektedir. Anarşistler, proletaryaya önderlik eden Rus komünistleri iktidarı ele geçirmemiş ve sanayileşmiş topraklardaki yeni devrimci komünist devletlerden yardım gelene kadar onu ellerinde tutmaya karar vermemiş olsalardı, bunun tek bir sonucu olabileceğini sürekli olarak anlamıyorlar: sovyetler için utanç verici bir ölüm. Kronstadt isyancılarının ya da Mahnovistlerin programına bu kadar hayran olanlar, "özgür Sovyetlerin", yani komünist partisi tarafından yönetilmeyen bir işçi sınıfı ve köylülüğün; sovyetleri kaçınılmaz olarak dünya devrimiyle en ufak bir ilgisi olmayan çeşitli burjuva eğilimlerinin oyun alanı haline getireceğini fark etmelidir- ve bu sonucusu, Rusya'da (ve diğer her yerde) gerçekten komünist bir toplum ve ekonominin gelişmesi için mümkün olan tek açılımdı.

"Çünkü Ekim sosyalistti. Ancak karşı devrimin askeri zaferinin yokluğunda, bir değil iki olasılık açık kalıyordu: Ya iktidar aygıtı (devlet ve parti) içten içe yozlaşacak ve kendisini dünya devrimini beklemekten açıkça vazgeçen kapitalist biçimlerin yönetimine uyarlayacaktı (gerçekte olan budur); ya da Marksist parti kendisini uzun bir süre iktidarda tutacaktı; Kendini açıkça tüm yabancı ülkelerdeki devrimci proleter mücadeleyi desteklemeye adayacak ve Lenin'le aynı cesaretle toplumsal biçimlerin büyük ölçüde kapitalist (ve hatta Rusya'da pre-kapitalist) kaldığını ilan edecekti" ("Dramatik Uluslararası, Tarihsel ve Toplumsal Gelişme İçinde Rus Olaylarının Kırk Yıllık Organik Değerlendirmesi", "Il Programma Comunista", s. 21/1957).

İtalya komünist solunun 1926'ya kadar Enternasyonal içinden gerçekleştirmeye çalıştığı ikinci olasılıktı.

Son olarak, bu metnin sonunda bahsedilen "aşağıda imzası bulunan" kişinin Amadeo Bordiga olduğunu belirtmek gerekir. Bunun nedeni, yazarların metinleri üzerindeki mülkiyet haklarını tespit etmek için gerekli olması değildir. Komünist solun yazıları, şu ya da bu

yazarın damgasıyla değil, kullandıkları argümanlardaki süreklilikle ayırt edilir.

Il Soviet, No. 15, 23-5-1920

Okuyucular, tamamen komünizmi ve Rus komünist yoldaşları karalamaya adanmış gibi görünen Pisa'daki "Avvenire Anarchico" dergisiyle aramızda nasıl keskin bir polemik başladığını hatırlayacaklardır.

Söz konusu küçük gazetenin iddiaları - bir belge taklidiyle tka basa doldurulmuş epileptik düzyazısından çıkarılabildiği kadarıyla - Rus Bolşeviklerinin Ekim 1917 devrimine kadar ve hatta sonrasında da komünist olmadıkları gibi aptalca bir imadan ibarettir. Aksine inatçı sosyal-demokratlar oldukları ve yalnızca olayların zorlaması ve kitlelerin devrimci baskısının onları, kitlelerin özgürlükçü organları olan Sovyetlerin kendiliğinden oluşumunu kendi amaçları doğrultusunda otoriter bir yola kanalize ederek, kendilerini sovyet iktidarının destekçilerine dönüştürmeye sevk ettiği iddia edilmektedir.

Böyle bir tezin saçmalığı o kadar açıktır ki, onu çürütmek için tereddüt etmeye bile gerek yoktur.

Kitlelerin Bolşevikleri sosyal-demokrasi alanından sovyet iktidarı alanına çekmiş olması gerekiyordu - "Bolşevikler hala Kurucu Meclis'ten yanayken, işçiler "İktidar Sovyetlere!" haykırışıyla birleştiler. - ve böylece Bolşeviklerin ustalıklı komünistlere dönüştürülmesi gerekiyordu; ama sonra aynı kitleler: tanım gereği anarşist, Bolşeviklerin şeytani "devletçi" programlarını onlara dayatmasını engelleyemediler."

Ancak bu romanın olay örgüsünde var olan çok bariz çelişkiyi bir kenara bırakırsak, Rus komünist partisinin devrimci proletaryanın öncülüğü görevine fevkalade bir şekilde yanıt verdiğini, devrimin yollarını önceden görüp izlediğini ve bunun gerçekleştirmesi gereken önermelerin propagandasını henüz bunların farkında olmayan kitlelere ulaştırdığını iddia ediyoruz.

Bolşeviklerin, aynı Lenin'in, 1905 ve 1915 programlarında demokratik kurucu meclisten yana oldukları iddia edilmektedir, bu kısmen doğrudur. Ancak bu tartışmaya daha geniş bir çalışma ve özellikle

de daha geniş bir yer ayırabilmeyi beklerken, genel bir şekilde açıklığa kavuşturulması gereken bir durum var.

Savaştan önce uluslararası sosyalist hareketin Marksist ve radikal solunun ön saflarında yer alan Rus Bolşevikleri, parlamentarizmin proleter iktidara giden bir yol olabileceğini reddederek ve Marx'ın kapitalizmden komünizme geçiş döneminde siyasi iktidarın proletarya diktatörlüğünden başka bir biçime sahip olamayacağı yönündeki ifadesini destekleyerek, proletaryanın kapitalizme karşı devriminin iktidarın fethi için silahlı mücadeleden başka bir yönü olamayacağını her zaman düşünmüş ve savunmuşlardır.

Bu tez oldukça açıkken, Rus yoldaşlara başka ve oldukça farklı bir soru sunuldu.

Rusya'da halen yürürlükte olan feodal rejimden komünizme geçiş nasıl gerçekleşebilirdi? Çarlığın çöküşü ile proletaryanın zaferi arasında bir kapitalist demokrasi dönemi mi olması gerekiyordu?

Ayrıntılara girmeden, Bolşevikler Avrupa savaşına kadar böyle bir dönemin kaçınılmaz olduğunu savunurken, hareketlerinin bu dönemde iktidarın proletarya tarafından fethi, ikinci devrim için uzlaşmaz bir propaganda çalışması sürdüreceğini iddia ediyorlardı.

Ancak daha savaşın ilk yıllarında Bolşeviklerde, Çar'ın ordularının yenilgiye uğratılması halinde Rus devrimci sürecinin hızlanabileceğine dair bir inanç oluşmuş ve böyle bir sonucun provoke edilmesinin gerekli olduğunu savunarak Kienthal'deki çoğunluk ile anlaşmazlığa düşmüşlerdi.

Şubat 1917'de ilk devrim patlak verir vermez Bolşevik liderler Rusya'ya döndü, partilerinin güçleri arttı ve mücadele başladı. İlk andan itibaren bu mücadelenin programının -azami ve asgari program arasında herhangi bir ayırım yapılmaksızın- proletarya diktatörlüğü olduğunu göstereceğiz.

Mücadelenin farklı aşamaları ve ortaya çıkan farklı durumlar farklı taktiksel önlemler gerektirmiştir ve

Kurucu Meclis seçimlerine katılım gibi bazı taktiksel çözümlere belli bir anlamda katılmadığımız bilinmektedir.

Anarşistlerin program ve taktikler arasındaki ilişkiyi anlayabileceklerini ummuyoruz. Program, gerçekleştirilmesi gereken hedefi, saldırılması gereken karşıt pozisyonu temsil eder- taktikler, belirli bir anda, kişinin kendi güçlerinin karşı tarafın güçlerine oranından, saldırıyı başlatma, bekleme ya da basit güç gösterileri yapma olasılığını çıkarır. Eğer taktik mülahazalar nihai hedefin değiştirilmesine, programın tadil edilmesine yol açarsa, o zaman kesinlikle hataya ve reformist ihanete düşer.

Ancak her an, bunun kuşkusuz saldırı anı olduğunu teyit ederse, yanılır ve aynı sonuca bile ihanet eder; sahip olduğu pozisyonu düşmana bırakmak.

Lenin'in Rusya'ya gelişinden itibaren programının ne olduğunu, 16 Nisan 1917'de Petrograd'da yaptığı bir konuşmanın sonunda sunduğu tezlerin "İl Sovyet" dergisinin 6. sayısında yayınlanmasıyla tam olarak belgeledik. Beşinci tez çok açıktır:

"Parlamentar bir cumhuriyet değil -İşçilerin buna geri dönüşü geriye doğru bir adım olacaktır- ama tüm ülkede ve yukarıdan aşağıya işçi ve köylü konseylerinden oluşan bir cumhuriyet".

Lenin 23-4-1917'de Bolşevik Kongresi'ne yaptığı açıklamayı tekrarlar. Programatik söyleminin 11. maddesinde, İşçi, Köylü ve Asker Sovyetlerinin yeni tip Devlet olduğunu, ancak henüz bunun bilincine sahip olmadıklarını teyit eder.

Lenin'in vardığı sonuçlar -konuşmanın ancak haftalar sonra basılabilen Rusça baskısına düşülen bir nota göre- Zimmerwald'dan ayrılmaya ilişkin bir nokta dışında kongrenin çoğunluğu tarafından onaylanmıştır (bkz. yukarıda anılan tezlerin 10.'su).

Lenin'in hayatına kastedilmesinden sonra Zinovyev tarafından yapılan ve "La Vie Ouvriere" tarafından bölümler halinde yayınlanan bir konuşma, Lenin'in devrimin ilk anından itibaren, devrimin çıkış noktasının Rus proletaryasının iktidara gelmesi

olacağına dair sarsılmaz bir inanca sahip olduğunu doğrulamaktadır. Komünistlerin çoğunluğu ele geçirmeyi başarması koşuluyla, yeni iktidarın organlarını derhal Sovyetlerde görmüştür. Ancak belli bir dönemde Sovyetlerde bile sosyal-demokrat oportünizm kesin bir pozisyon almış gibi görüldüğünde, Lenin parolayı vermekte tereddüt etmedi: Sovyetler olmadan da iktidara. Özgürlükçü efsaneler dışında her şey.

Temmuz 1917'de kitlelerin harekete geçmesi, Lenin ve Bolşevik Merkez Komitesini nihai saldırıyı başlatma olasılığını öngörmeye yöneltti.

Ancak koşullar henüz olgunlaşmamıştı ve beklemeye karar verildi.

Kerenski hükümetinin politikasına karşı ve Kurucu Meclis'in toplanmasıyla ilgili olarak daha sonra yapılan tüm taktiksel ve polemiksel oyunlar, proletarya diktatörlüğü için nihai mücadeleye yönelen yol gösterici programatik çizgiye zarar vermedi.

Lenin'in Eylül 1917'de yazdığı ve "tüm iktidar Sovyetlere" tezini desteklemeye adanmış bir makalede şöyle yazıyordu: "Sovyetler için iki yol öngörülebilir - ya utanç verici bir ölümle ölmelerine izin verin ya da tüm iktidarı Sovyetlere verin - bunu Haziran 1917'deki Pan-Rusya Sovyetler Kongresi'nden önce ilan ettim".

Lenin devamında, "iktidar Sovyetlere" formülünün, Sovyetlerin çoğunluğunu oluşturan partiler arasında bir Bakanlık kurulması anlamına gelmediğini, daha ziyade Devletin eski bürokratik, askeri ve parlamenter aygıtlarının yıkılması ve komünistlerin siyasi programının hayata geçirilmesi anlamına geldiğini açıkça ortaya koymaktadır.

"Avvenire Anarchico" nun aptalca tezi - çok zayıf bir şekilde - yalnızca kaynağı Guilbeaux'nun "Demain" adlı incelemesi olan bir Bolşevik program metnine dayanmaktadır. Bu metnin gerçekliğinden başka bir zaman bahsedeceğiz.

Sadoul'un Kasım mücadelesi sırasında yazdığı bazı mektupların spekülasyonu daha kabul edilebilir değildir; bu mektupların üslubu, yazarın o sırada

Bolşevik programı nasıl sindirmediğini ya da durumu nasıl anlamadığını göstermektedir. Sadece Lenin ve Troçki'yle tanıştığını beyan ediyor ve onlara Menşeviklerle nihai iş birliği içinde bir Bakanlık kurulmasından söz ederek açıkça fantastik görüşler ve beyanlar atfediyor! Tam da 26 Ekim- 7 Kasım tarihleri arasında Sovyet Kongresi tarafından Halk Komiserleri Konseyi atandı. Troçki ünlü broşüründe ("Avanti!" belgeleri No. 2, s. 56) şöyle diyor: "Partimizin M.K.'sı Sol Sosyal-Devrimcilerle bir anlaşmaya varma girişiminde bulunurken, Menşevikler ve Sağ S.R.'ler Sovyetler Kongresi ile her türlü bağlantıyı koparmışlardı, çünkü bir anti-sovyet partiler koalisyonunun gerekli olduğunu düşünüyorlardı".

Dolayısıyla A.A.'nın yalanları, Sadoul'un zırvalarının yardımıyla bile daha doğru değildir.

Her halükarda, açıklanan unsurlardan ve daha önce bu soruna adanmış diğerlerinden, Rus devriminin tarihsel gelişiminin ve bu devrimde, anarşistlerin söylediklerinin ve hatta sovyet biçiminin devrimci etkinliğine komünist parti tarafından yürütülen propaganda ve mücadele çalışmasından daha fazla inanan bazılarının söylediklerinin tam tersi olan Bolşeviklerin görevinin ne olduğu açıkça ortaya çıkmaktadır.

Meseleyi daha basit bir şekilde ifade etmek gerekirse, Bolşeviklerin tüm iktidarın Sovyetlere geçmesini istedikleri kesindir, oysa Sovyetlerin kendileri çoğunlukta Menşevik ve karşı-devrimci oldukları için iktidarı almakla hiçbir ilgileri yoktur.

Sovyetlerin merkezi devlet iktidarına karşı yerel ve özgürlükçü eylemi hikayesi bile su kaldırmaz. Sovyetler, ilk dönemde, tam da Menşeviklerin ve S.R.S.'lerin egemenliği altında oldukları için, demokratik rejimi ve parlamenter devleti bir inanç maddesi haline getirdiler.

Anarşistlerin çalışmaları, devrimci anlarda ortaya çıkan ve birçok kez söylediğimiz gibi, komünizmin gerçek gerçekleşme sürecini açmamakla kalmayıp, bunun önündeki ilk engellerin kaynağı olan bazı yerel kamulaştırma biçimlerinde daha da fazla görülebilir.

"Comunismo" dergisindeki bir makalede, Sovyet merkezi organlarındaki Bolşevik vekillerin artışına ilişkin istatistikler yer aldı. Bu istatistikler devrimin gerçek şemasıdır, çünkü komünist siyasi parti devrimin gerçek tarihsel öncüsüdür.

"Avvenire"nin bağırdığı gibi anarşistler aşırı solda değildir. Sadece, bazen, onları ayaklarının altında bulur- misal "Ordine Nuovo "nun 43. sayısındaki ünlü Makhno'nun gerçek hikayesine bakın.

Anarşist sayfanın tüm anekdotlarından geriye ne kaldı? Otoriter ve devletçi komünizmin klasik Marksizmden doğrudan gelmediğini, Bolşevikler tarafından Sovyet devrimini istismar etmek için uydurulduğunu göstermek gibi aptalca bir iddia.

Biz özgürlükçüler- diye haykırıyorlar- gerçek komünistleriz!

Yaşlı Engels haklı olarak şöyle demiştir; eğer anarşistlerle tartışacaksanız, önce kelimelerin anlamı üzerinde anlaşın. Birkaç kez değiştiği ve bugün Marksistler ve anarşistler arasındaki klasik tartışmanın kelimelerine ve polemik pozisyonlarına geri dönüldüğü için, kendi Bakunin'lerinden bir pasajı A.A.'ya gösterebiliriz (bkz. "Cronaca Sovversiva", 20 Mart).

"Burada esas olarak devrimci sosyalistler (sic) ve otoriter komünistler olarak ayrılırlar... komünistler bu amaca emekçi sınıfların siyasi iktidarının gelişmesi ve örgütlenmesiyle ulaşacaklarını düşünürken, devrimciler tam tersine böyle bir amaca ancak siyasi değil, toplumsal ve sonuç olarak (sonuç tamamen Bakunin Baba'nun bilincinde yatmaktadır) kitlelerin antipolitik iktidarının gelişmesiyle ulaşabileceğini düşünmektedirler".

Bolşevizm karşıtlığı konusunda uzmanlaşmış bir köşe yazarının bunları çok kalın bir şekilde yaydığı açık değil mi?

Ve şimdi de kişisel bir son. A.A.'nın huysuz yazarı, 1915 yılında Napoli'deki Vicaria çevresinde parlamentarizmi destekleyen aşağıda imzası bulunan kişiyle çelişmiş olmakla övünüyor. Devam edin! İmza sahibi daha

sonra proleter politik eylemi savunarak ve karşıt görüşlülere politikanın sadece seçim eylemi anlamına gelmediğini, Marksistler için proletaryanın iktidara gelmesi için sınıflar arasındaki devrimci çatışmayı ifade ettiğini, bunun bir sınıf partisi tarafından yürütüldüğünü ve yönetildiğini açıklayarak yeni ortaya çıkan anarko-sendikalizmle mücadele etti. Burada, aşağıda imzası bulunanların iktidarın parlamenter fethini her zaman olumsuzladığını alıntılarla göstererek kapanış yapmak aptalca olacaktır.

Marksist sol buna hiçbir zaman inanmamıştır. Bazılarımızın bu tarihsel dönemde bile desteklediği parlamenter faaliyetin taktiksel kullanımına izin vermiştir. Ancak Marksist programın dayanak noktası her zaman "proletarya diktatörlüğü" olmuştur- devrimci sorunun, legaliter reformizmin ya da anarşist histerinin yarı burjuva takipçilerinin parmaklarını yakan, düşündüklerinden ve istediklerinden ya da- bazen- saklamak için sebepleri olduğundan daha yakın olan tarihsel anahtarı budur.

A.A.'nın amacına hizmet ettiğini düşünüyorum.

8 Mart 2025: İşçi Sınıfıyla Birlikte - Ataerkine Karşı

Dünyada her üç kadından biri fiziksel ya da cinsel şiddete maruz kalmaktadır. Saldırıları genellikle ataerkin bir hakkın aşırı bir iddiasıyla, onları sevdiğini iddia edenlerden gelmektedir; öyle ki pek çok kadın kendi evlerinin duvarları arasında öldürülme korkusuyla yaşamaktadır. Kadınlar barınma ve geçim ihtiyaçlarını çözmeden özgür olamaz ve korunamazlar.

Savaşlar, kıtlıklar ve işsizlik kadınların acılarını arttırmaktadır. Afganistan, Ukrayna, Filistin, Suriye, Haiti, Sudan ve diğer pek çok ülkede şiddet, işçi sınıfının ve daha da çok kadınların günlük yaşamının bir parçasıdır. Kapitalist dünyanın genel paylaşımı için savaşın patlak vermesiyle birlikte vahşet de artacaktır. Bugün içinde bulunduğumuz dönemde olduğu gibi kapitalizmin krizlerinin kaçınılmaz sonuçları olan dünya savaşlarının tarihi, aynı zamanda savaşın doğal bir sonucu olan kadına yönelik şiddetin de tarihidir.

Kapitalist sistemin krizinin derinleşmesiyle birlikte, barış zamanında yalnız ve dayanışmasız bırakılan, kendi bireysel koşullarını savunmaya odaklanan kadınlar; savaş sırasında, her burjuvazinin arkasında salt kapitalist kâr amaçlarını gizlediği sahte milli bayraklar altında birbirlerine düşman olmaya itilirler.

Bugün, büyük burjuva devletleri arasında barış hala hüküm sürerken, erkeklerin %69'u bir işe sahipken, kadınların %46'sı bir işte çalışmaktadır. Kadınlar erkeklerin kazandığının %78'ini kazanıyor: eşit işe eşit ücret hala çok uzakta. Bu, kapitalizm altında sonsuza dek sürecek olan kadim bir eşitsizliktir çünkü kapitalizmin kadınlara dayattığı kader budur. Emperyalist emellerini gerçekleştirmek için her türlü vahşeti meşru gören büyük modern kapitalizmler bile dünya pazarındaki paylarını korumak için ucuz işgücü ihtiyacını karşılamak üzere kıyasıya mücadele etmekte ve bu amaçla çalışan kadınlara baskı uygulamaktadır.

Kadınları savunması gereken ancak çoğu zaman mücadeleyi örgütlemeyen ve en iyi ihtimalle sadece yardım düzeyinde hareket eden "sivil toplum örgütlerinin" sayısı giderek artarken, oportünist ya da küçük burjuva feminizmi sadece erkek işçileri kadın işçilerle karşı karşıya getirmekle kalmıyor, çoğu zaman trans kadınları ve göçmen kadınları da dışlıyor.

Çözüm ne burjuva politikalarından ne de burjuva hayırseverliğinden gelecektir! Çalışan kadınların koşullarını savunmak için yalnızca işçi sınıfı mücadele edebilir!

Mücadeleci, gerçek anlamda sınıf temelli sendikalarda örgütlenen kadınlar, farkındalıklarını ve güçlerini arttıracak, aynı zamanda işçi sınıfı erkeklerinin önyargılarını ve alışkanlıklarını aşmalarına yardımcı olacaktır.

Sınıf temelli sendikalar bugün kısmen işgücünün cinsel ve ırksal bölünmesi nedeniyle bu kadar zayıftır: işçilerin koşullarına duydukları ve giderek daha yaygın grevlere yol açması gereken öfke, göçmenlere karşı milliyetçi söylemlerle saptırılmakta ve can alıcı kadın sorunu küçümsenmektedir.

İşçi sınıfının gücü, sayısından, örgütlülüğünden ve nihayetinde bu amacı en iyi şekilde yerine getiren sendikal hareketin siyasi liderliğinden kaynaklanmaktadır. Bu nedenle burjuvazi sınıfımızı bölünmüş halde tutmak için elinden geleni yapmaktadır ve bu amaçla temel araçlarından biri, kapitalist ekonomiye ve onun siyasi rejimlerine sadık partiler tarafından yönetilen büyük işbirlikçi sendikalardır.

Ataerki ancak komünizmde ortadan kaldırılacaktır. Ancak işçi sınıfı bu korkunç kalıntıya karşı mücadeleyi ertelemiyor. Daha bugünden sorunu gündeme getiriyor, sendikaları kadın işçilerin koşullarını savunmaya itiyor ve bu amaçla sendikalarda kalıcı yapılar oluşturuyor.

İşçilerin cinsiyet, milliyet, din ve tüm cinsel yönelim ayrımlarının üzerinde, mücadelenin eşit saflarında birleşmesi, erkeklerin erkekliğin küçük iddialarından vazgeçmelerine yardımcı olmanın yanı sıra, kadınlara kendilerini korumaları için maddi ve düşünsel temel sağlayacaktır. Dayanışmayla, tek onurlu savaş olan sınıf savaşını işyerlerimizde, sokaklarda, evlerimizde ve nihayetinde zihniyetlerimizde vereceğiz.

Her türlü zulme karşı çıkan bir partinin, Enternasyonal Komünist Partisi'nin önderliğinde, sınıf savaşı, hala tüm toplumsal yaşamı zehirleyen ataerkini ortadan kaldıracak maddi koşulları özgürleştirmeyi başarabilecektir.

Kadınların kurtuluşu tüm işçi sınıfının kurtuluşuyla örtüşür, onunla özdeşleşir ve onun bir koşuludur.

Parti Yayınları

The International Communist Party

El Partido Comunista Internacional

Il Partito Comunista Internazionale

Communism / *Comunismo*

clpublishers.com

İletişim: icparty@interncommparty.org